Opisk[illegible]den alkaessa

Friedri[illegible]

[illegible]nti-Dühring

328 sivua, hinta sid. 780: —

Frie[illegible]:

Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä

238 sivua, hinta nid. 115: —

O. W. Kuusinen:

Kansainvälisiä kysymyksiä

255 sivua, hinta sid. 520: —, kluuttik. 580: —

T. Lehén:

Kansa ja valtio

133 sivua, hinta sid. 430: —

Eino Nevalainen:

Marxilaisen taloustieteen oppikirja I

261 sivua, hinta nid. 254: —

KANSANKULTTUURI OY

HELSINKI - SIMONKATU 8

Hinta 60:—

Helsinki 1953, Kustannusosakeyhtiö Yhteistyön Kirjapaino

Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää!

Kommunisti

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Syyskuu 9 1953

JULKAISIJA: SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE

SKP 35 v.

VUOSIKIRJASARJAMME
IX JULKAISU
ILMESTYNYT

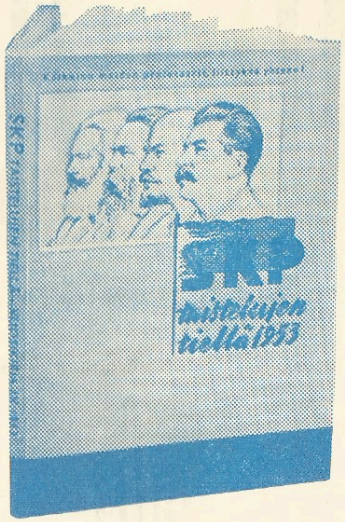

176 siv.
Hinta sid.
350 mk.

Välttämätön tietokirja jokaiselle järjestöihmiselle.

Saatavana SKP:n perusjärjestöjen asiamiesten ja Kansankulttuuri Oy:n välityksellä, tai suoraan kustantajalta os. SKP:n toimisto, Helsinki, Simonkatu 8. B. 7 krs. Postisiirtotili 78501.

Järjestöt!

Julkaisun myyntikilpailussa huomioidaan ainoastaan 25. 9. -53 mennessä saapuneet tilaukset.

SKP

Kommunisti

9. VUOSIKERTA · 1953

SYYSKUU N:o 9

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

TYÖKANSAN VAALIVOITOSTA

käänne politiikkaan

KUNNALLISVAALIT ENSI LOKAKUUN 4 JA 5 PNÄ tapahtuvat sellaisessa ulko- ja sisäpoliittisessa tilanteessa, että ne muodostuvat kansan mielenilmaisuksi ei vain kunkin kunnan asioista vaan myös koko maassa harjoitetusta politiikasta ja ohjeeksi tulevaisuuden suuntausta varten.

Kunnallisvaalien poliittista merkitystä yritettiin porvarillisten puolueiden ja sosialidemokraattisen puolueen johtajien taholta väheksyä ja uskoteltiin, että kysymys on vain kunnallisista asioista. Nyt eräät heistä jo alkavat tunnustaa kunnallisvaalien yleispoliittisen merkityksen. Koska sekä valtio että kunta ovat hallitsevan kapitalistiluokan välikappaleita työtätekevien sortamiseksi ei muuten voi ollakaan: kunnallisvaalit muodostuvat myös yleispolitiikan ilmapuntariksi.

Vaalien tulos lähinnä ratkaisee, pääsevätkö edistykselliset ainekset voitolle kunnissa vai voivatko taantumukselliset piirit vielä säilyttää entisen asemansa.

Taantumukselliset puolueet julistavat jälleen päätehtäväkseen vaaleissa taistelun kommunismia vastaan. Kommunisminvastaisen taistelun varjolla on tarkoitus — kuten ennenkin — pysäyttää edistyksellisten ainesten ryntäys eteenpäin. Se ei muodostu nytkään taisteluksi vain kansandemokraatteja ja heidän kanssaan vaaliliitossa olevia vastaan. Myös muiden puolueiden edistyksellisimpiä aineksia yritetään estää pääsemästä valtuustoihin ja yleensä kunnan elimiin.

EDISTYKSELLINEN RINTAMA ON LAAJENTUNUT sitten viime kunnallisvaalien ja vain sosdem-johtajien äärimmäiset ponnistelut ja voimakeinot ovat estäneet laajempaa yhteenliittymistä työkansan yhteisten vaaliliittojen muodossa. Kuluneena aikana kansa on saanut enemmän kuin tarpeeksi omakohtaisia kokemuksia valtion ja kuntien asiain huonosta hoidosta. Huolimatta siitä, että monenlaisilla nimillä kulkevia ohjelmia on tehty ja toteutettu, kansan elämä ei ole helpottunut vaan päinvastoin vaikeutunut. Kansa on oppinut omasta kokemuksestaan, että näihin ohjelmiin sekä niiden laatijoihin ja toteuttajiin ei ole luottamista. Samalla kansa on yhä enemmän alkanut tutustua kansandemokraattien esityksiin ja havainnut ne etujensa mukaisiksi. Tämä kokemus on karkoittanut kommunismin pelkoa.

Pelottelu kommunismin vaaralla on sitäkin tehottomampaa, kun koko maailma — Suomen kansa mukaan luettuna — on todennut Neuvostoliiton lukuisat rauhaan ja neuvotteluihin tähtäävät aloitteet. Nimenomaan Suomen kansa on omakohtaisesti todennut, miten Neuvostoliiton kanssa solmitut sopimukset ovat pysyttäneet Suomen sotaan valmistautuvien valtioryhmittymien ulkopuolella taantumuksellisten piirien päinvastaisista ponnisteluista huolimatta. Siksi kansa kysyykin täysin oikeutetusti sodan koviin kokemuksiin vedoten porvarillisten puolueiden ja sosialidemokraattisen puolueen johtajilta:

TYÖKANSAN VAALILIITTO
LEIVÄN JA RAUHAN PUOLESTA

Verotaakkaa kevennettävä,
työttömyys torjuttava!

Kodin ja lasten puolesta SKDL

Miksi teidän kunnallisvaaliohjelmissanne ei sanota sanaakaan rauhan puolesta, vaikka se on kaiken kunnallisen toiminnan perusehto? Kysymys rauhasta ei ole suinkaan vahingossa jäänyt pois ohjelmista.

Samoin kansamme on todennut, että Neuvostoliiton ja kansandemokraattisten maiden kanssa käyty kauppa on pelastanut maamme

useita kertoja suoranaiselta nälänhädältä ja esim. viime talvena kymmenet tuhannet työläiset työttömyydeltä puhumattakaan siitä, että tämä kaupankäynti on ollut taloudellisesti hyvin kannattavaa. Samalla kansa ihmetellen kyselee, miksi puunjalostuskapitalistit myyvät tuotteitaan Yhdysvaltoihin lähes 50 % halvemmalla kuin muihin maihin. Kun ei selitystä ole tullut, kansa on vetänyt ainoan oikean johtopäätöksen: meillä maksatetaan osa Yhdysvaltain sotaseikkailujen kustannuksista ja Suomeen kohdistuva sotakiihoitus, sillä kahdessa vuodessa mainittu alennus teki yli 10 miljardia markkaa.

PORVARILLISTEN PUOLUEIDEN JA SOSIALIDEMOKRAATTISEN PUOLUEEN OIKEISTOLAISET JOHTAJAT ovat hermostuksissaan kunnallisvaalien johdosta, sillä he näkevät niin valtion kuin kuntienkin asiain hoidossa tosiasian paljastuvan kansalle kansandemokraattien ja heidän liittolaistensa työskennellessä järkkymättä kansan enemmistön etujen puolesta. Nämä johtajat ovat vastuussa kahdesta markan devalvoinnista, linnarauhasta palkkojen jäädyttämisineen, indeksihuijauksesta palkankorotuspidätyksineen, joukkotyöttömyydestä, kansalaisten tulojen pienenemisestä ja verorasituksen lisäämisestä.

Tulos tällaisesta politiikasta on ollut surkea: maan talouselämä on joutunut pulan kouriin, valtion ja kuntain talous on suurissa vaikeuksissa siitä huolimatta, että kansalta on koottu yhä suuremmat summat näiden laitosten ylläpitoon.

Kansan elintaso on laskenut, kymmenet tuhannet työläiset ja pienviljelijät ovat olleet työttöminä, verorästit paisuvat vieden monet kunnat vararikon partaalle, pakkohuutokaupat ja mailtaan häädöt uhkaavat maaseudun pieneläjiä, asuntovajauksesta johtuva asuntokurjuus jatkuu, sairaaloita, kouluja ja lastenhuoltolaitoksia ei rakenneta viime vaaleissa annetuista lupauksista huolimatta läheskään riittävästi.

Ei vain työläisten ja pienviljelijäin elintaso ole viime vuosina laskenut, vaan myös kuntien ja valtion alempien virkamiesten sekä teollisuuden, kaupan ja liikenteen palveluksessa olevan alemman teknillisen ja kaupallisen henkilökunnan elämä on käynyt ahtaammaksi. Myös pienyrittäjien asema on vaikeutunut.

TYÖKANSAN VAALILIITTO

r a h a v a l t a a v a s t a a n !

Aivan oikeutetusti kansa kyselee, mihin menevät uutteran aherruksen tulokset, sillä työteho on virallistenkin tilastojen mukaan jatkuvasti noussut, mutta elämä ei ole parantunut.

YHTEISVOIMIN VOIDAAN ASIOITA KORJATA. Työttömien taistelu yhdessä työssäolevien kanssa viime talvena, samoin kuntien yhteiset esiintymiset työttömyysasiassa ja myös veronmaksajain joukkoliikehtiminen verojen alentamiseksi eräissä kunnissa estivät kaikkein pahimpien suunnitelmien toteuttamista. Työläisillä, talonpojilla ja henkisen työn tekijöillä onkin nyt yhteinen asia ajettavana: suunnan muutoksen aikaansaaminen kuntien ja valtion sekä yleisen talouspolitiikan hoidossa.

"Tulevissa kunnallisvaaleissa on kysymys siitä, kenelle annetaan valtakirja kuntien asiain hoidossa, niillekö, jotka tähänkin asti ovat harjoittaneet maalle ja kansalle vahingollista politiikkaa, vaiko kansandemokraattien ja muiden esityksellisten voimien yhteisrintamalle, joka vaatii Suomen kansan ja sen työtätekevien kansalaisten etujen mukaista suunnanmuutosta.

Tulevissa kunnallisvaaleissa on kysymys siitä, jatkuuko kansan varojen väärinkäyttö ja toimeentulon kiristäminen, vai saadaanko vähävaraisen väestön veroja alennettua ja asemaa huojennettua, saadaanko suuromistajat pakoitettua perääntymään.

Tulevissa kunnallisvaaleissa on kysymys siitä, saadaanko asuntokurjuutta lievennettyä, saadaanko turvaa perheille, äideille, lapsille, saadaanko nuorison tulevaisuus ja vanhusten elämänehtoo suojatuksi, saavatko sairaat hoitoa, työttömät työtä, työntekijät kunnollista palkkaa." (SKDL:n kunnallisvaaliohjelmasta)

Kaikkien niiden, jotka haluavat terveen ja kunniallisen politiikan voittoa epäterveestä, moraalittomasta ja maata vahingoittavasta suuntauksesta, on tulevissa kunnallisvaaleissa ja sen jälkeen löydettävä yhteisen työskentelyn mahdollisuudet. Yhteistoiminta vaaleissa merkitsee vaalivoittoa, yhteistoiminta vaalien jälkeen merkitsee työtätekevän kansan etujen mukaisen politiikan toteutumista niin kuntien kuin valtionkin asioiden hoidossa.

Y. E.

TYÖMIESTEN JA KYNTÄJÄIN LIITTO

Työtä, maata, turvattu toimeentulo

ETEENPÄIN KOHTI UUSIA TAISTELUJA JA UUSIA VOITTOJA!

SKPn Keskuskomitean päätöslauselma 1—2. 8. 1953

RAUHAN JA DEMOKRATIAN VOIMAT ovat saavuttaneet viime-vaikoina suuria voittoja. Yksi niiden päävaatimuksista on jo toteutunut. Korealla on solmittu aselepo. Rauhanvoimien ponnistelut kansainvälisen jännityksen laukeamiseksi neuvottelujen kautta ovat saaneet yhä laajempaa kannatusta maailman kansojen keskuudessa.

Neuvostoliiton, Kiinan ja kansandemokraattisten maiden valtavat saavutukset rauhanomaisessa rakennustyössä, niiden suorittama kansojen elintason ja hyvinvoinnin jatkuva parantaminen — samaan aikaan, kun kapitalistimaiden kansoja painaa lisääntyvä puute — sekä näiden maiden pyrkimykset taloudellisen ja kulttuurisen vuorovaikutuksen lisäämiseen kaikkien kansojen kesken, on herättänyt syvää vastakaikua kaikkialla maailmassa.

Sodanvaara ei ole kuitenkaan väistynyt. Imperialistien järjestämä Berliinin provokaatio on selvimpänä todistuksena siitä, että valppaus on tarpeen ja että rauhanvoimien on jatkuvasti tehostettava taisteluaan.

OMAN MAAMME HALLITUSPIIRIEN harjoittama ns. vakauttamispolitiikka on edistänyt talouspulan puhkeamista maassamme, laajentanut ja syventänyt sitä. Vientiteollisuuden lisätessä miljardivoittojaan työläisten elintaso on jatkuvasti laskenut realitulojen pienentyessä. Kapitalistiselle järjestelmälle ominainen kroonillinen työttömyys on lisääntynyt ja sitä uhataan huomattavasti laajentaa ensi talvena. Vähävaraisen talonpoikaiston taloudellinen asema on vaikeutunut työmahdollisuuksien supistamisen, ansiotulojen vähentymisen, verojen kohoamisen sekä lisämaiden jaon keskeyttämisen ja niiden ryöstöön johtaneiden purkupäätösten vuoksi. Kansan ostokyvyn heikentyminen ja suurpääoman lisääntyvä puristus on saattanut pienyrittäjät, kauppiaat ja käsityöläiset taloudelliseen ahdinkoon. Henki-

sen työn tekijäin ja alempipalkkaisten virkamiesten taloudellinen asema on heikentynyt. Kaikki työtätekevät väestökerrokset tuntevat jo nyt harteillaan suurpääoman vakauttamispolitiikan ja sen syventämän pulan painoa.

Mutta tämäkään ei vielä riitä "vakauttajille". Kapitalistit pyrkivät nyt, ei ainoastaan sälyttämään pulan rasitukset työtätekevien kannettaviksi, vaan vieläpä lisäämäänkin voittojaan talouspulaa hyväkseen käyttäen. Siinä mielessä on nyt nostettu esiin kysymys ns. kustannuskriisistä, josta on tehty tämän hetken keskeisin ongelma. Se on suurisuuntainen hämäysyritys kansan alistamiseksi uuteen huomattavaan, elintason alentamiseen.

Edellä esitettyjen pyrkimysten toteuttamiseksi on laadittu ja esitelty sekä Kekkosen talouspoliittinen ohjelma ns. kustannustason alentamiseksi että sosdempuolueen "kynnysohjelma". Näiden ohjelmien välillä ei ole asiallista eroa. Molemmat selittävät pulan syyksi tuotantokustannusten kalleuden ja päättyvät esityksiin kriisin poistamisesta suurpääoman voittojen lisäämisen ja kansan elintason alentamisen kautta. Erimielisyyksiä on ainoastaan suunnitelmien toteuttamisen keinoista.

Taantumukselliset piirit suunnittelevat myös entistä häikäilemättömämpää hyökkäystä kansamme demokraattisten oikeuksien supistamiseksi estääkseen työtätekevien taistelun elinetujensa ja oikeuksiensa puolesta. Tähän yllyttävät fasistisia aineksia ja oikeistososdemjohtajia läntiset sotakiihkoilijat, jotka pyrkivät sitomaan Suomen entistä kiinteämpään yhteistoimintaan Atlannin sotaliiton kanssa. Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan järjestetyt provokaatiot ja valhekamppailut ovat huomattava osa tästä taantumuksen hyökkäyksestä rauhan ja edistyksen voimia vastaan maassamme.

NÄIDEN SUUNNITELMIEN TOTEUTTAJAKSI on maahamme kaavailtu nykyistä oikeistolaisempaa hallitusta, josta Tanner ja Leskinen sosdem-puolueen johdon toimeksiannosta ovat käyneet neuvotteluja kokoomuspuolueen johtajien kanssa. Vaikka tohtori Kekkosen johtamat 4 hallitusta ovatkin noudattaneet suurpääoman talouspolitiikkaa, ei porvarillinen eikä sosialidemokraattinen oikeisto eivätkä ulkoiset — erikoisesti amerikkalaiset taantumuspiirit, ole olleet tyytyväisiä niiden noudattamaan ulko- ja sisäpolitiikkaan.

Käydyt hallitusneuvottelut eivät kuitenkaan tällä kertaa johtaneet suunniteltuun tulokseen. Siihen vaikuttivat monet tekijät, vaalien läheisyys, neuvotteluja käyneiden puolueiden keskinäiset ristiriidat, demokraattisen kansanosan päättävä esiintyminen taantumuksen hallitussuunnitelmia vastaan sekä amerikkalaisten järjestämän hyökkäyksen epäonnistuminen Berliinissä kesäkuussa, provokaation, joka liittyi

taantumuksen kansainväliseen hyökkäyssuunnitelmaan demokraattista leiriä, työtätekevien elinetuja ja rauhaa vastaan. Ei ollut suinkaan sattuma, että hallituskriisi maassamme synnytettiin juuri kesäkuussa.

Jäätyään toistaiseksi hallituksen ulkopuolelle sosialidemokraattiset oikeistojohtajat yrittävät käyttää näin muodostunutta tilannetta pelastaakseen uhanalaisen asemansa vaaleissa, hämätäkseen jälleen kannattajajoukkojaan, joiden tyytymättömyys porvarillis-sosialidemokraattiseen talouspolitiikkaan on ilmeinen. Siitä johtuu oikeistososdem-johtajan tällä hetkellä harjoittama hallituksen talous- ja muihin kuristussuunnitelmiin kohdistuva näennäinen arvostelu ja vastustus.

TAANTUMUKSEN TALOUDELLISIA JA POLIITTISIA KURISTUSSUUNNITELMIA VASTAAN on maassamme noussut entistä laajempi työtätekevien joukkoliike. Se on pakottanut porvarillis-sosialidemokraattiset puoluejohtajat luovimaan ja laatimaan suunnitelman toisensa jälkeen. Työtätekevien aktiivisuuden ja laajentuneen yhteistoiminnan tuloksena on palkkojen alennukset, töistä erottamiset ja työolojen huononnukset lukuisissa tapauksissa saatu estettyä. Yhteisissä kokouksissaan satojen työpaikkojen työläiset ja ammatilliset järjestöt ovat yksimielisesti vaatineet luopumista elintason alennussuunnitelmista, palkkojen ja muitten työehtojen parantamista, kauppavaihdon lisäämistä Neuvostoliittoon ja kansandemokraattisiin maihin sekä demokraattista hallituspolitiikkaa. Entistä enemmän on edessä olevien kunnallisvaalien valmistelujen yhteydessä solmittu yhteyksiä ja saatu aikaan neuvotteluja sosialidemokraattien ja muiden työtätekevien edustajien kanssa. Monien kuntien alueilla ne ovat jo johtaneet myönteisiin tuloksiin, työkansan vaaliliittojen muodostumiseen.

Työtätekevien yhä kasvava pyrkimys ja tahto entistä tiiviimpään ja laajempaan yhteistoimintaan yhteisten etujen puolesta samoinkuin jo saavutetut tulokset kansalaisrintaman rakentamisessa ja toiminnassa niin kaupungeissa kuin maaseudullakin tekevät täysin mahdolliseksi kaikkien valmisteilla olevien kuristustoimenpiteiden torjumisen.

SKP on sitkeästi puolustanut ja levittänyt tehtaasta tehtaaseen ja kodista kotiin sosialismin aatetta, joka on maailman kolmanneksella muuttunut todellisuudeksi ja osoittanut käytännössä voimansa.

SKP:n KK:n julistuksesta puolueen 35-vuotispäivänä.

PUOLUEEN PÄÄTEHTÄVÄT

Voitto ei tule koskaan itsestään. Se on saavutettavissa vain lujalla työllä ja taistelulla. Puolueemme päätehtävät tässä tilanteessa ovat seuraavat:

● **Rauhan ja maamme riippumattomuuden turvaamiseksi on koottava kansamme laajat kerrokset aktiiviseen toimintaan; nostatettava entistä voimakkaampana joukkojen vaatimus, että myös valtiovallan on annettava kaikki tukensa rauhan lujittamista tähtääville pyrkimyksille, otettava innolla osaa Rauhanpuolustajien kamppailuun kansainvälisten riitakysymysten ratkaisemiseksi rauhanomaista tietä.**

● **Työkansan vaaliliittojen muodostaminen ja voiton turvaaminen tulevissa kunnallisvaaleissa vaatii kaikkien järjestöjemme ja koko jäsenistön aktivisoimista entistä tehokkaampaan joukkotyöhön ja henkilökohtaiseen toimintaan jokaisella työpaikalla ja asuinalueella sekä kaikissa työväen- ja kansalaisjärjestöissä.**

Kaiken toimintamme tulee jo nyt tähdätä kansandemokraattien ja koko työtätekevän väestön vaaliliiton voiton turvaamiseen myös tulevissa valtiollisissa vaaleissa.

● **Tehtävämme on työttömien ja työssäolevien voimakkaan joukkoliikkeen järjestäminen työstä erottamisia ja palkkojen alennusyrityksiä vastaan, töiden järjestämiseksi kotiseudulla ja omalla ammattialalla, työn ja turvatun toimeentulon puolesta. Ammatillisia järjestöjä on voimistettava ja aktivisoitava työläisten tärkeimpinä yhteistoiminnan järjestöinä.**

● **Talonpoikaisväestön ja kaikkien maaseudun työtätekevien joukkoliikettä pakkohuutokauppoja, lisämaiden purkupäätöksiä ja verotaakkaa vastaan on kaikin tavoin tuettava ja tehostettava taistelua maantarvitsijoita tyydyttävän asutuslain, pientalouksia tukevan maatalouspolitiikan ja verohelpotusten puolesta. Työläisten ja työtätekevien talonpoikien taisteluliittoa yhteistä vihollista, kapitalismia vastaan on kehitettävä myös organisatoorisesti.**

● **Kaikkia elintason alentamissuunnitelmia vastaan on nostettava laaja, työtätekeviä kansankerroksia käsittävä aktiivinen joukkoliike**

elintason kohottamisen, Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden kanssa käytävän kaupan laajentamisen ja koko kansamme etujen mukaisen talouspolitiikan puolesta.

● Työkansan Sanomien, Vapaan Sanan ja Ny Tidin levikin voimakas ja nopea kohottaminen on kaikkien järjestöjemme iskutehtävä. Jokaiselle perusjärjestölle asetetaan levikkitavoitteet ja niiden toteuttamiseksi järjestetään erikoiskamppailut syyskuussa sekä marras-joulukuussa. Levitystyössä on otettava huomioon myös aikakauslehti K o m m u n i s t i. Levikin kasvu antaa mahdollisuudet lisätä lehtiemme sivumääriä ja monipuolistaa niiden sisältöä.

● Kuluva vuosi on kansainvälisen marxilaisuuden, Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen 50-vuotisen taistelun ja Suomen työväenliikkeen monien suurten merkkitapausten vuosi. Tämä sekä puolueemme edessä olevat suuret tehtävät antavat meille erikoisen aiheen ja velvoituksen tehostaa marxilais-leniniläisen teorian opiskelua ja laajentaa aatteellista kasvatustyötämme työkansan keskuudessa. Tässä työssä on apunamme marxilais-leniniläinen kirjallisuus ja lehdistömme, NKPn puoluekokouspäätökset ja 50-vuotispäiväteesit, oman puolueemme päätökset ja julkaisut. Niihin on huolellisesti tutustuttava kaikissa puoluejärjestöissämme ja tehtävä niitä tunnetuksi kansallemme.

● Työkansan viholliset tulevat kiihdyttämään hyökkäyksiään ja provokaatioitaan puoluettamme ja koko rauhanliikettä vastaan. Nämä hyökkäykset on ajoissa paljastettava ja tehtävä tyhjiksi. Tämä vaatii puoluevalppauden tehostamista, kollektiivisen johtotyön parantamista kaikissa puolue- ja järjestöelimissä, yhteyksien lujittamista ja laajentamista joukkoihin ja joukkojärjestöihin. Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden rauhanomaisen rakennustyön ja rauhanpolitiikan saavutuksiin on perehdyttävä saatavissa olevan runsaan kirjallisen aineiston, näiden maiden radiolähetysten, elokuvien, valtuuskuntiin osallistuneiden ihmisten selostusten ym. avulla, laajennettava ja voimistettava tätä tunnetuksitekoa koko kansamme keskuudessa.

ETEENPÄIN KOHTI UUSIA TAISTELUJA JA UUSIA VOITTOJA!

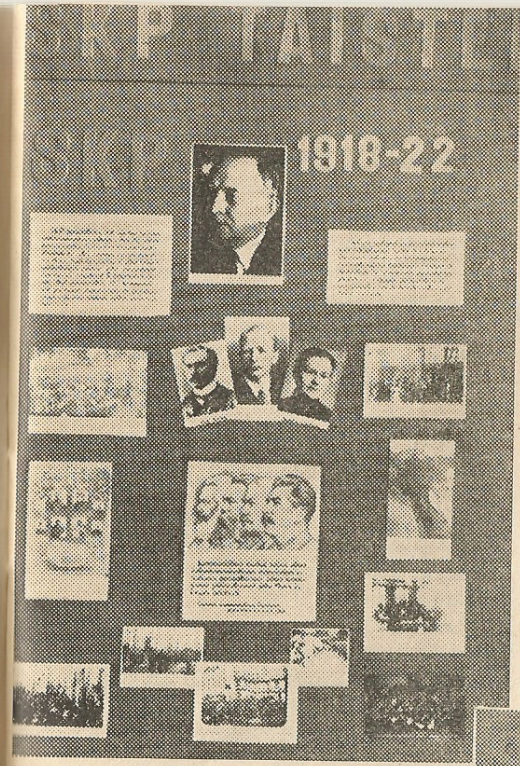

Suomen Kommunistinen Puolue on syntynyt, kehittynyt ja karaistunut ankarassa luokkataistelussa. Sen työ on ollut jatkuvaa uurastusta elinehtojen parantamisen ja oikeuksien turvaamisen puolesta, kansanvallan, rauhan ja sosialismin puolesta.

Tekstit tällä sivulla ovat puolueen Keskuskomitean julistuksesta SKP:n 35-vuotispäivänä ja kuvat näyttelystä, joka on merkkipäivän johdosta järjestetty puolueen Keskuskabinetissa.

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen ja koko kansainvälisen työväenliikkeen rikas kokemus, Suomen työväenliikkeen puolen vuosisadan historia ja työtätekevien tämän päivän taistelu, osoittavat, että työkansan vihollisten hyökkäykset voidaan torjua ja voitto saavuttaa kokoamalla työtätekevien rivit yhteiseen taisteluun.

AILI MÄKINEN:

ARVOKKAITA OPETUKSIA

NEUVOSTOLIITON KOMMUNISTINEN PUOLUE vietti heinäkuun 30 päivänä puolivuosisataisen taistelunsa historiallista merkkipäivää. Silloin tuli kuluneeksi 50 vuotta Venäjän Sosialidemokraattisen Työväenpuolueen (VSDTP:n) II edustajakokouksesta, jossa laskettiin perusta uuden tyypin puolueelle, kommunistiselle puolueelle Venäjällä.

Merkkipäivän johdosta julkaistiin NKP:n KK:n agitaatio- ja propagandaosaston ja Marx-Engels-Lenin-Stalin Instituutin toimesta teesit, jotka sisältävät lyhyen yhteenvedon NKP:n 50-vuotisesta sankarillisesta taistelusta ja suurista voitoista sosialistisen yhteiskunnan luomisen ja rakentamisen tiellä, puolueen ideologisten, taktillisten ja organisatoorisen perusteiden esittelyn sekä sen edessä olevien suurten tehtävien määrittelyn. Teesit ovat kunnianteko NKP:lle, sankaripuolueelle ja sen perustajalle, suurelle Leninille. Teesit ovat tärkeä ja arvokas asiakirja kaikkien maiden kommunistisille puolueille, joiden esikuva kokemuksista ja saavutuksista rikas NKP on.

Kansainvälinen marxilainen työväenliike — jolle VSDTP:n II edustajakokous merkitsi käännekohtaa — kaikkien maiden kommunistiset puolueet, niiden joukossa myös SKP, ovat kunnioittaneet juhlivaa puoluetta onnitteluin ja tervehdyksin. Onnitteluihin on sisältynyt myös vakuutus uskollisuudesta työväenluokan ja kansojen vapaustaistelun suurelle asialle, vakuutus taistelun tehostamisesta niiden suurten opetusten avulla, joita NKP:n taisteluhistoria antaa. NKP:n 50-vuotisteesit ovat todellinen lahja kaikkien maiden työväenluokan taistelijoille, jotka tähän asiakirjaan tutustumalla laajentavat ja syventävät poliittista tietoisuuttaan, marxismin-leninismin tuntemustaan ja ammentavat siitä uutta taisteluintoa ja voimaa.

Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea kiinnitti kokouksessaan elokuun 1—2 päivinä suurta huomiota tähän asiakirjaan ja velvoitti päätöksellään puoluejärjestöt ja jäsenet tutustumaan siihen, tutkimaan, opiskelemaan ja joukkotyössään hyväksi käyttämään teeseihin sisältyviä arvokkaita tietoja ja opetuksia. Teesien käsittely liitetään myös opiskeluohjelmiimme, järjestetään luento- ja opintopäiviä. Käsittelyn avuksi julkaisee Kommunisti paitsi teesit, myös kirjoituksia niihin sisältyvistä kysymyksistä ja opetuksista. Eräitä teesien monista arvokkaista opetuksista käsitellään tässä kirjoituksessa.

☆ ☆ ☆

Teesien ensimmäisessä luvussa, jossa esitetään arvio VSDTPn II edustajakokouksen historiallisesta merkityksestä, todetaan, että *ratkaiseva osuus taistelussa marxilaisen puolueen puolesta,* "ekonomistien" musertamisessa, hajallaan olleiden sosialidemokraattisten ryhmien yhdistämisessä ja VSDTP:n toisen edustajakokouksen valmisteluissa *oli Leninin järjestämällä yleisvenäläisellä marxilaisella poliittisella "Iskra"-lehdellä.* Lehti yhdisti puolueen voimat, kokosi puoluekaaderit ja kasvatti niitä, liitti ne proletaariseen taistelupuolueeseen, jolla oli selvä marxilainen ohjelma, vallankumouksellinen taktiikka, yhtenäinen tahto ja rautainen kuri. Edustajakokouksessa hyväksyttiin ensi kerran Marxin ja Engelsin kuoleman jälkeen vallankumouksellinen ohjelma, jossa perustehtäväksi asetettiin taistelu proletariaatin diktatuurin puolesta. Taistelussa tämän ohjelman toteuttamisen puolesta, puolueen rivien lujittamisessa, puolueen ja joukkojen yhteyden laajentamisessa, vallankumouksellisten työläisten uuden polven kasvattamisessa ja taistelussa opportunisteja vastaan oli tärkeä osuus v. 1912 leniniläisen Iskran työtä jatkamaan perustetulla puolueen päivälehdellä *Pravdalla.*

Meille suomalaisille kommunisteille on erittäin tärkeätä todeta marxilaisen lehden ensiarvoinen merkitys puolueen rakentamisen, jäsenten aatteellisen kasvattamisen ja taisteluun johtamisen välttämättömänä välikappaleena. Ei vain Venäjän työväenliikkeessä vaan kaikkialla maailmassa poliittinen lehti on marxilaisen puolueen käsissä merkinnyt ja merkitsee myös tänä päivänä liikkeen organisaattoria, joukkoagitaattoria ja aatteellista propagandistia, jonka vaikutus on ratkaisevaa laatua sekä puolueen sisäiselle että ulospäin suuntautuvalle toiminnalle. Kommunistinen Puolue ei voi tulla toimeen ilman poliittista päivälehteä eikä yksikään kommunisti suorittaa päivittäistä työtään puolueen periaatteiden ja päätösten mukaisesti ilman omaa lehteä. *Työkansan Sanomat puolueemme päälehtenä on meillä se ase, jota käyttäen ja tehokkaasti levittäen pystymme täyttämään meille kuuluvat tehtävät.* Ellei puolueen jäsen lue puolueensa lehteä, hän ei voi tuntea puolueen linjaa ja ohjeita eri

päivänkysymyksissä, eikä hän myöskään pysty niitä käytännössä toteuttamaan. Elleivät joukot tunne lehteämme, ne eivät myöskään voi riittävän hyvin tuntea puoluettamme, sen pyrkimyksiä ja jokapäiväistä taistelua työkansan etujen ja rauhan puolesta. Puolueemme Keskuskomitean asettama tehtävä Työkansan Sanomien ja Kommunistin levityksen voimakkaasta tehostamisesta on siis ennenkaikkea poliittinen tehtävä, jonka suorittamisesta riippuu ratkaisevasti puolueemme poliittinen vaikutusvalta, sen aatteellinen ja organisatoorinen lujuus ja taistelukykyisyys.

☆ ☆ ☆

VSDTP:n II edustajakokouksessa hyväksytty marxilainen periaateohjelma sisälsi ensi kerran työväenliikkeen historiassa selvän määritelmän *työväenluokan ja talonpoikaiston taisteluliiton merkityksestä ja välttämättömyydestä taistelussa porvarillisdemokraattisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin puolesta.* Ohjelmaan liitettiin vallankumouksellisdemokraattisia vaatimuksia talonpoikaiskysymyksestä.

Teesien kahdessa seuraavassa luvussa, joissa käsitellään kommunistisen puolueen taistelua proletariaatin diktatuurin ja sosialismin rakentamisen puolesta, osoitetaan selvin tosiasioin vallankumouksellisen ohjelman toteutuminen käytännössä ja työläisten johtaman taisteluliiton ratkaiseva merkitys Lokakuun vallankumouksen voitolle, proletariaatin diktatuurin toteuttamiselle ja sosialismin rakentamiselle.

NKP:n historian kokemukset vallankumouksen voiton ehdoista, joista tärkeimpiä on työläisten ja työtätekevän talonpoikaiston taisteluliitto proletariaatin johdolla ovat meille suomalaisille välttämättömiä muistaa joka hetki. On käsitettävä, että maassamme ei suoriteta ainoatakaan suurta yhteiskunnallista muutosta, murskata kapitalistien yksinvaltaa, ellei taistelevalla työväenluokalla ole liittolaisenaan maamme työtätekevien enemmistön muodostava maaseudun raatajaväki. Sen on osoittanut työväenliikkeemme koko historia. Tuon taisteluliiton muodostamiseen tähtäävät kaikki SKP:n edustajakokousten päätökset. Sitä korostaa myös Keskuskomitean elokuun kokouksen päätös, jossa puolueen jäsenet velvoitetaan toimimaan joukkoliikkeen kehittämiseksi talonpoikaisväestön keskuudessa sen omien tarpeiden ja vaatimusten puolesta sekä rakentamaan työläisten ja työtätekevien talonpoikien taisteluliittoa myös organisatoorisesti.

☆ ☆ ☆

VSDTP:n II edustajakokous hyväksyi myös puolueen organisatooriset perusteet Leninin laatiman esityksen mukaisesti. Menshevikkien puolustaessa II Internationalen opportunististen puolueiden tyyppistä reformistista

järjestömuotoa, joka ottaa jäsenensä ilman puoluevelvoituksia, Lenin ja hänen kannattajansa taistelivat kiihkeästi todellisen marxilaisen puolueen muodostamisen puolesta. He korostivat puolueen osuutta työväenluokan etummaisena, tietoisena, järjestyneenä joukko-osastona, jolla tulee olla aseistuksena vallankumouksellinen teoria, yhteiskunnan kehityksen ja luokkataistelun lakien tuntemus ja vallankumouksellisen liikkeen kokemus. Vain tällainen puolue kykenee johtamaan työväenluokan voittoon, bolshevikit todistivat. *Leninin suunnittelemat puolueen johtoperiaatteet ja säännöt, jotka velvoittavat samalla tavoin kaikkia puolueen jäseniä ja jotka takaavat yhtenäisyyden ja kurin puolueessa, edellyttävät demokraattisen sentralismin periaatteiden johdonmukaista noudattamista, puolueen rivijäsenten aktiivisuuden kehittämistä kaikin keinoin ja puolue-elämän tärkeimpien kysymysten kollektiivista käsittelyä.* Puolue on elävä, omatoiminen ja herkeämättä kehittyvä organismi, määritellään teeseissä.

Leninin ja hänen johtamiensa bolshevikkien voitto menshevikeistä puolueen rakentamista ja kehittämistä koskevassa periaatteellisessa kysymyksessä oli ratkaiseva Venäjän ja koko kansainväliselle vallankumoukselliselle työväenliikkeelle. Se turvasi voiton puolueen johtamalle proletaariselle vallankumoukselle lokakuussa v. 1917. Kaikki kommunistiset puolueet ovat myöhemmin syntyneet näiden organisatoorisen perusteiden mukaisesti.

Myös SKP:n organisaatiosäännöt ja puoluetoimintaa koskevat päätökset nojautuvat edellä esitettyihin leniniläisiin perusteisiin. Niiden mukaisesti rakennamme puolueorganisaatiotamme työpaikoilla, asuinalueella, kylissä, muodostamme puolueryhmiä ja valitsemme johtoelimiä. Puolue-säännöt ovat jäsenistömme peruslaki, joka on saatettava entistäkin suurempaan kunniaan. Sääntöjen ja päätösten käsittely ja tunnetuksiteko perusjärjestöjen piirissä ja jäsenten kasvattaminen sääntöjen tiukkaan noudattamiseen ovat meillä yhä ajankohtainen tehtävä, sillä vielä on puolueen jäseniä, jotka eivät tunne sääntöjämme ja puolueemme organisatoorisia perusteita eivätkä niitä noudata. Puolueen Keskuskomitean asettamat tehtävät puoluevalppauden tehostamisesta, kollektiivisen johtotyön parantamisesta ja jäsenistömme toiminnallisuuden kohottamisesta velvoittavat meitä kiinnittämään entistä enemmän huomiota puoluesääntöjen ja päätösten noudattamiseen.

NKP:n ja oman puolueemme kokemukset osoittavat selvästi, että puolueen voima on sen aatteellisessa ja organisatoorisessa yhtenäisyydessä ja lujuudessa, sen kiinteässä yhteydessä kansaan. Leninin sanat: "Meidän on pyrittävä kohottamaan puolueen jäsenen nimeä ja merkitystä kor-

keammalle, korkeammalle, korkeammalle . . .” toistuvat teeseissä innoittavana julistuksena ja velvoittavana kehoituksena kaikkien maiden kommunisteille.

Edessämme olevat suuret taistelutehtävät, parhaillaan suoritettava vaalikamppailu asettavat puoluejärjestöille ja jäsenille entistä suurempia velvoituksia, joiden toteuttaminen on mahdollista vain hyvin toimivan organisaation avulla.

☆ ☆ ☆

Kapitalismin kohtalon Venäjällä ratkaisi se seikka, että puolue yhdisti yhtenäiseksi mahtavaksi vallankumouksen vyöryksi yleisdemokraattisen taistelun rauhan puolesta, talonpoikien demokraattisen liikkeen tilanherrojen maanomistuksen lakkauttamiseksi ja tilanherrojen maan luovuttamiseksi talonpojille, maamme kansojen kansallisen vapausliikkeen ja proletariaatin sosialistisen liikkeen porvariston kukistamiseksi ja proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi”, todetaan teeseissä. Tähän äärimmäisen tiivistettyyn toteamukseen sisältyy Leninin ja hänen johtamansa puolueen nerokkaan taistelutekniikan määrittely.

Kommunistisen puolueen johtaman proletariaatin ja sen liittolaisten voitto Lokakuun suuressa sosialistisessa vallankumouksessa vahvisti oikeaksi Leninin VSDTP:n II edustajakokouksessa määrittelemät kommunistisen puolueen taktilliset perusteet.

Kapitalististen maitten kommunististen puolueitten, myös Suomen kommunistisen puolueen taistelutaktiikka nojautuu tähän leniniläiseen periaatteeseen kaikkien kapitalismia, sotaa, taloudellista riistoa ja poliittista oikeudettomuutta vastustavien kansalaispiirien yhdistämisestä yleiseen demokraattiseen rintamaan, yhteiseen toimintaan jokapäiväisten elinetujensa, kansanvallan, kansallisen riippumattomuuden ja rauhan puolesta.

Pystyäkseen luomaan edistyksen ja rauhan voimien laajan rintaman, demokraattisen kansalaisrintaman Suomessa, kuten SKP:n edustajakokoukset ja Keskuskomitean kaikki päätökset edellyttävät, *puolueemme pyrkii jäsentensä kautta laajentamaan ja lujittamaan yhteyksiään ja vaikutustaan kaikkiin kansalaispiireihin, kokoamaan kaikki työtätekevät yhteiseen taisteluun, asettamatta yhteistyön ehdoksi puolueohjelmamme hyväksymistä tai asettumista sen kaikkien tunnusten ja vaatimusten taakse.* Niinpä myös Keskuskomitean elokuun kokouksen päätöksessä korostetaan joukkoliikkeen laajentamisen välttämättömyyttä rauhan ja maamme riippumattomuuden suojaamiseksi, työttömien ja työssäolevien aktiivisen yhteistoiminnan voimistamista työstä erottamisia ja palkkojen alennusyrityksiä vastaan, talonpoikaisväestön taistelun kehittämistä pakkohuutokauppoja ja muita maaseudun raatajakansan elinetuja uhkaavia kuristustoimenpiteitä vastaan. Näiden tehtävien pohjalta nousee myös tunnus työkansan vaaliliittojen muodostamisesta edessä olevissa kunnallisvaaleissa ja edistyksellisten voimien yhteisrintamasta vaaliuurnilla ja valtuustoissa.

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen kokemukset ja saavutukset vallankumouksellisten joukkoliikkeiden kehittämisessä, kaikkien kansalaispiirien kokoamisessa ja johdattamisessa taisteluun ja voittoon kansan ja maan etujen puolesta ovat innoittavana ja rohkaisevana esimerkkinä kaikkien maiden kommunisteille, jotka tänä päivänä taistelevat kansojensa vapauden puolesta. Ne opettavat meitä toimimaan oikealla tavalla, leniniläisellä tavalla suuren päämäärämme puolesta. Ne opettavat luottamaan työväenluokkaan luovana ja vallankumouksellisen liikkeen johtavana voimana.

☆ ☆ ☆

Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen 50-vuotispäivän teeseissä määritellään puolueen tehtävät: *huolehtia herkeämättä työtätekevien kasvavien aineellisten ja kulttuuritarpeiden tyydyttämisestä, turvata neuvostokansan rauhallinen työ, säilyttää rauha ja ehkäistä uusi sota.* NKP pitää ulkopolitiikkansa lähtökohtana Leninin ohjetta kahden järjestelmän, sosialistisen ja kapitalistisen pitkäaikaisen rinnakkaisen olemassaolon ja rauhanomaisen kilpailun mahdollisuudesta ja pitää pyhänä velvollisuutenaan lujittaa rauhan, demokratian ja sosialismin leiriä.

Toteuttaakseen nämä valtavat, maailmanhistoriallisen merkityksen omaavat tehtävät NKP vaatii puolueen ja sen jäsenten työn kaikinpuolista kehittämistä entistäkin korkeammalle asteelle. Teesien viimeisessä luvussa kiinnitetään suurta huomiota kommunistien marxilais-leniniläiseen kasvatustyöhön, jäsenistön aatteellisen tason kohottamiseen, mitä etujoukkona työskenteleminen kaikilla elämänaloilla jatkuvasti vaatii. Puolue asettaa vaatimuksen marxismin-leninismin tutkimisesta ei dogmina vaan kehittyvänä, luovana vallankumousoppina, toiminta-ohjeena, jota ei voi omaksua erillisiä määritelmiä ja lainauksia päähän takomalla. Puolue vaatii jäseneltään jatkuvaa opiskelua, syventymistä teorian kysymyksiin, jotta vältettäisiin vajoaminen ahtaaseen touhuamiseen, näköalojen menettämiseen työssä.

NKP asettaa tehtäväkseen *”kommunistien ja koko kansan kasvattamisen varmuuden hengessä kommunismin suuren asian voittamattomuudesta, rajattoman uskollisuuden hengessä puoluetta ja sosialistista synnyinmaata kohtaan. Puolue pitää pyhänä velvollisuutenaan työtätekevien kasvattamista neuvostoisänmaallisuuden ja SNTL:n kansojen murtumattoman ystävyyden hengessä, proletaarisen internationalismin ja*

veljessiteiden solmiamisen hengessä kaikkien maiden työtätekeviin".

NKP on asettamiensa tehtävien ja ottamiensa velvoitusten suuruudessa kaikkien muitten kommunistisen ja työväenpuolueiden esikuva, uranuurtaja, joka todistaa koko maailmalle, että aatteellisesti ja organisatoorisesti lujan ja yhtenäisen kommunistisen puolueen johdolla työväenluokka voi voittaa kaikki vihollisensa, kaikki vaikeudet, joita sillä vanhan yhteiskunnan murskaamisessa ja uuden luomisessa on edessään. NKP on esimerkki kommunistisen puolueen luovasta, alati kehittyvästä ja kasvavasta voimasta.

Vaikka kommunistisilla puolueilla kapitalistisissa maissa on toisenlaiset tehtävät kuin voittaneen sosialismin maan kommunismin perusteita rakentavalla puolueella, NKP:lla, on kaikilla sen veljespuolueilla opittavaa paitsi NKP:n historiasta myös sen tänä päivänä itselleen ottamista valtaisista tehtävistä.

Jokainen kapitalistisen maan kommunistinen puolue, myös SKP pitää tärkeimpänä tehtävänään jokapäiväistä taistelua työtätekevien elinehtojen parantamisen puolesta kapitalististista riistoa vastaan. Kaikkien suurpääoman riistoon tyytymättömien kansankerrosten yhdistäminen päättävään toimintaan suurpääoman maassamme suunnittelemaa elintason alentamista, sosiaalisten oikeuksien supistamista ja työttömyyttä vastaan on taistelua koko Suomen kansan aineellisen ja kulttuurisen elämän parantamisen puolesta ja joukkojen kokoamista ja kasvattamista taisteluun koko riistojärjestelmää vastaan.

Jokaisen kommunistisen puolueen, niin myös SKP:n tämän hetken tärkeimpiä tehtäviä on toimia rauhan turvaamiseksi, puolustaa oman maamme riippumattomuutta niiltä maamme amerikkalaispoliitikoilta, jotka pyrkivät sitomaan Suomen taloudellisesti ja poliittisesti sodanvalmistajain leiriin. Suomen ja Neuvostoliiton kansojen ystävyyden ja yhteistoiminnan lujittaminen kaikilla elämän aloilla, Suomen ja kaikkien rauhaa rakastavien kansojen yhteistyön kehittäminen merkitsee meillä rauhan ja kansallisen riippumattomuuden turvaamista. Siksi SKP:n KK on päätöksessään voimakkaasti korostanut aktiivisen joukkoliikkeen tärkeyttä Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden kanssa käytävän kaupan laajentamisen ja hyvien suhteiden puolesta, asettanut tehtäväksemme perehtyä entistä paremmin näiden maiden rauhanomaisen rakennustyön ja rauhanpolitiikan saavutuksiin sekä laajentaa ja voimistaa niiden tunnetuksitekoa koko kansamme keskuudessa. Tätä ensiarvoisen tärkeätä työtä edistää tällä hetkellä parhaiten NKP:n 50-vuotisteesien runsas aineisto, Neuvostoliiton pääministerin, toveri Malenkovin puhe Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston elokuun istunnossa, NKP:n XIX edustajakokouksen rikas, monipuolinen aineisto ja Stalinin nerokas teos sosialismin taloudellisista ongelmista.

Sisäinen ja ulospäin suuntautuva ideologinen kasvatustyö, joka teeseissä asetetaan NKP:n tehtäväksi, on jokaisen maan kommunistiselle puolueelle esimerkkinä siitä, miten korkealle työväenluokan etujoukon puolueen tulee vaatimuksensa asettaa. Tiedämme, että NKP on aatteellisesti kuten organisatoorisestikin kaikkien muiden kompuolueiden esikuva. Kun se siitä huolimatta jatkuvasti ja vakavasti kiinnittää huomiota jäsentensä ja koko kansan ideologiseen kasvatustyöhön, opettaa se meitä kapitalistisen maan kommunisteja ymmärtämään, miten suuri merkitys koko taistelullemme on puolueen ja kansan aatteellisella tasolla, marxilais-leniniläisellä maailmankatsomuksella ja sen omaksumisella jokapäiväistä työtä ohjaavana teoriana. Teeseihin sisältyvä proletaarisen internationalismin julistus velvoittaa meitä suomalaisia kommunisteja *moninkertaistamaan taisteluamme porvarillista nationalismia, kansallista rajoittuneisuutta ja ennakkoluuloja vastaan.* Tällä työllä on sitäkin suurempi merkitys, kun porvarillis-sosialidemokraattinen lehdistö, koulut, kirjallisuus, elokuva ja radio päivästä päivään lietsovat neuvostovastaista, kiihkokansallista mielialaa kansamme keskuudessa. Aatteellisen kasvatustyömme tehostamiseen velvoittaa meitä puolueemme keskuskomiten päätös, jossa todetaan, että *"kuluva vuosi on kansainvälisen marxilaisuuden, Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen 50-vuotisen taistelun ja Suomen työväenliikkeen monien suurten merkkitapausten vuosi. Tämä sekä puolueemme edessä olevat suuret tehtävät antavat meille erikoisen aiheen ja velvoituksen tehostaa marxilais-leniniläisen teorian opiskelua ja laajentaa aatteellista kasvatustyötämme työkansan keskuudessa".*

☆ ☆ ☆

NKP:n 50-vuotisteesit ovat tärkeä asiakirja, jonka koko sisältöä arvokkaine opetuksineen ei yhden kirjoituksen puitteissa voi likimainkaan tyhjentävästi käsitellä. Monipuolisuudessaan ja syvällisyydessään tämä asiakirja antaa eniten sille, joka sitä lukien, tutkien ja muilla aineistoilla täydentäen suorittaa tavallaan kertauskurssin NKP:n historiassa ja samalla tutustuu 50 vuotta täyttäneen sankaripuolueen nykyiseen ja tulevaan taisteluun kommunismin ja maailmanrauhan puolesta.

NEUVOSTOLIITON KOMMUNISTINEN PUOLUE 50-VUOTIAS (1903—1953)*

*I. VSDTPn **) TOISEN EDUSTAJAKOKOUKSEN HISTORIALLINEN MERKITYS*

1. Marxilainen puolue perustettiin Venäjälle kansainvälisen työväenliikkeen murroksen hetkellä, jolloin kapitalismi oli astumassa kehityksensä korkeimpaan ja viimeiseen, imperialistiseen vaiheeseen, jolloin se alkoi muuttua loismaiseksi, lahoavaksi ja kuolevaksi kapitalismiksi, jolloin proletaarisesta vallankumouksesta tuli välitön käytännön kysymys. Venäjä oli siihen aikaan imperialismin kaikkien ristiriitojen solmukohta. Venäjän tsarismin ja lännen imperialismin edut kietoutuivat mitä läheisimmin toisiinsa. V. I. Lenin kirjoitti puolueen toisen edustajakokouksen aattona: "Historia on nyt asettanut meille lähimmän tehtävän, joka on k a i k k e i n v a l l a n k u m o u k s e l l i s i n kaikista proletariaatin l ä h i m m i s t ä tehtävistä missä muussa maassa tahansa. Tämän tehtävän täyttäminen, ei ainoastaan Euroopan vaan myös (voimme nyt sanoa) Aasian taantumuksen voimakkaimman tukipylvään murskaaminen tekisi Venäjän proletariaatista kansainvälisen vallankumouksellisen proletariaatin etujoukon." Tämä määritteli Venäjällä kypsymässä olleen valtavan kansanvallankumouksen luonteen, omalaatuisuuden ja kansainvälisen merkityksen.

Marxilaisen liikkeen alkulähteet Venäjällä ovat löydettävissä viime vuosisadan 80-luvulta. Vuonna 1883 perustettiin Plehanovin johdolla marxilainen ryhmä "Työn vapautus". Mutta "Työn vapautus"-ryhmä "perusti sosialidemokratian vain teoreettisesti ja otti ensimmäisen askeleen työväenliikettä kohti". Vallankumouksellisen proletaarisen puolueen ituna oli Venäjällä Leninin Pietariin v. 1895 perustama "Taisteluliitto työväenluokan vapauttamiseksi", jonka toiminta suuntautui marxilaisuuden ja työväenliikkeen yhdistämiseen.

*) Kirjoituksen johdanto julkaistiin lehtemme viime numerossa.
**) Venäjän Sosialidemokraattinen Työväenpuolue.

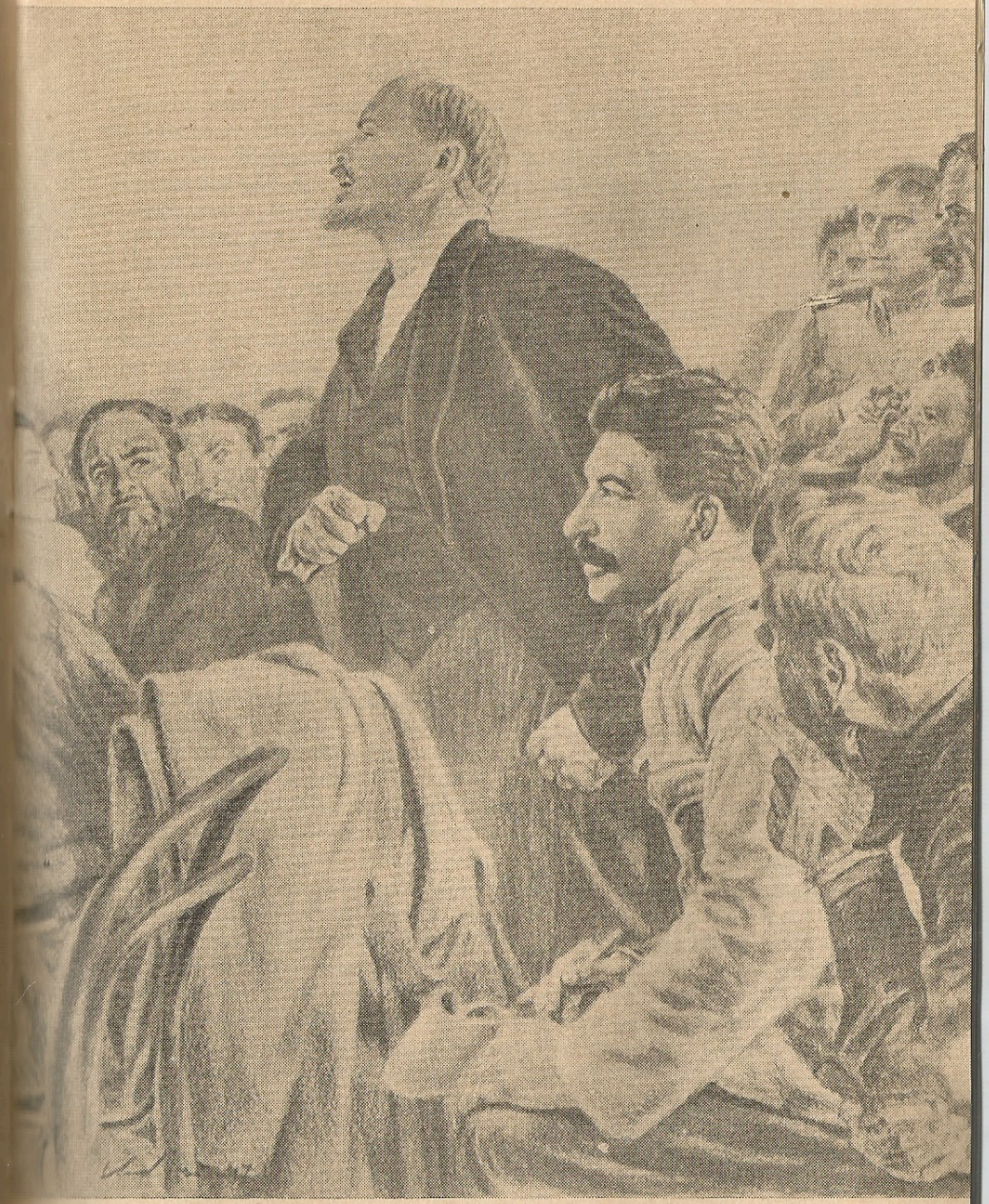

"ON SELLAINEN PUOLUE." Neuvostoliittolaisen taiteilijan E. K i b r i k i n maalaus.

Maaliskuussa 1898 pidettiin VSDTPn ensimmäinen edustajakokous, joka julisti marxilaisen puolueen perustetuksi Venäjällä. Marxilainen liike pysyi kuitenkin Venäjällä ensimmäisen edustajakokouksen jälkeen entiseen tapaan erillisten, hajallaan olleiden sosialidemokraattisten kerhojen ja ryhmien asteella ilman yhdistävää marxilaista taisteluohjelmaa ja keskitettyä järjestöä. Huomattavaa osaa sosialidemokraattisista kerhoista jäyti siihen aikaan ruosteen tavoin "ekonomismi" (opportunismi, joka hylkäsi työväenluokan poliittisen taistelun ja sen johtavan osuuden).

Puolueen toisen edustajakokouksen kaudella ratkaistiin mitä tärkein poliittinen kysymys: mitä tietä Venäjän nuori työväenliike lähtee kulkemaan — sosialistisen ideologian elähdyttämänä rohkean, johdonmukaisen vallankumouksellisen taistelun tietä tsarismia ja kapitalismia vastaan, proletariaatin diktatuurin puolesta, sitä tietä, jolle sitä kutsuivat Lenin, "iskralaiset", bolshevikit, vai luisuuko se porvarilliseen ideologiaan alistumisen, reformismin, tsarismiin ja kapitalismiin mukautumisen tielle, sille tielle, jolle menshevikit ja heidän edeltäjänsä "ekonomistit" yrittivät vetää mukaansa työväenliikkeen. Lenin ja leniniläisen "Iskran" ideologisten periaatteiden voitolla puolueen II edustajakokouksessa oli mitä tärkein merkitys puolueemme ja vallankumouksen kehitykselle, koko kansainväliselle vallankumouksellisille liikkeelle.

2. Puolueen toista edustajakokousta edeltäneelle kymmenvuotiskaudelle oli Venäjän työväenliikkeen historiassa ominaista Leninin leppymätön taistelu liberaalia narodnikkilaisuutta ja "legaalista marxilaisuutta", näpertelyä ja kerhoilua sekä "ekonomistien" opportunismia vastaan näiden vastustaessa proletariaatin vallankumouksellisen puolueen perustamista ja sosialistisen tietoisuuden tuomista vaistonvaraiseen työväenliikkeeseen.

Ratkaiseva osuus taistelussa marxilaisen puolueen puolesta, "ekonomistien" musertamisessa, hajallaan olleiden sosialidemokraattisten ryhmien yhdistämisessä ja VSDTPn toisen edustajakokouksen valmistelussa oli Leninin järjestämällä yleisvenäläisellä marxilaisella poliittisella "Iskra"-lehdellä. Leninin suunnitelman mukaisesti lehti muodostui keskukseksi puolueen voimien yhdistämisessä, puoluekaaderien kokoamisessa ja kasvattamisessa samoin kuin niiden liittämisessä yhteen yleisvenäläiseen keskitettyyn proletaariseen taistelupuolueeseen, jolla oli selvä marxilainen ohjelma, vallankumouksellinen taktiikka, yhtenäinen tahto ja rautainen kuri. Tässä Leninin suunnitelmassa puolueen perustamisesta olivat lähtökohtana vallankumouksellisen taistelun ajankohtaisiksi käyneet tehtävät, ja siinä yleistettiin mestarillisesti marxilaisten organisatoorinen kokemus. Tämän suunnitelman voitto laski perustan yhtenäiselle karaistuneelle kommunistiselle taistelupuolueelle, josta tuli kansainvälisen vallankumouksellisen työväenliikkeen esikuva.

Venäjän kasvavan työväenliikkeen tehtävät vaativat tinkimättä kehittämään luovassa hengessä marxilaista teoriaa ja työväenliikkeen yhdistämistä vankasti sosialismiin. Marxin työn suuri eteenpäinviejä Lenin suunnitteli marxilaisen puolueen ideologiset perusteet ja kohotti korkealle vallankumouksellisen teorian merkityksen. Lenin todisti, että vain puolue, jota ohjaa kehittynein teoria, voi täyttää eturivin taistelijan ja työtätekevien todellisen johtajan tehtävän, ja hän korosti painokkaasti työväen joukkoliikkeen ja tieteellisen sosialismin yhdistämisen merkitystä.

3. VSDTPn toisen edustajakokouksen historiallinen merkitys on siinä, että se perusti Venäjälle todellisen marxilaisen puolueen sille aatteelliselle ja organisatooriselle perustalle, joka oli esitetty ja suunniteltu leniniläisessä "Iskrassa". Edustajakokous hyväksyi ensi kerran kansainvälisen työväenliikkeen historiassa Marxin ja Engelsin kuoleman jälkeen vallankumouksellisen ohjelman, jossa perustehtäväksi asetettiin taistelu proletariaatin diktatuurin puolesta.

Lenin ja hänen kannattajansa, johdonmukaiset iskralaiset kävivät edustajakokouksessa leppymätöntä taistelua opportunistisia aineksia vastaan, jotka yrittivät estää marxilaisuuden tärkeimmän, proletariaatin diktatuuria koskevan kohdan ottamisen ohjelmaan. Lenin puolusti kaikella tarmolla ja taipumattomuudella vaatimusta proletariaatin diktatuurista. Proletariaatin diktatuuria koskevan kohdan ottaminen edustajakokouksessa puolueen ohjelmaan oli Leninin kannattajien historiallinen voitto.

Esittäessään tehtävän taistelusta proletariaatin diktatuurin voiton puolesta Lenin korosti talonpoikaiston vallankumouksellisen taistelun valtavaa merkitystä työväenluokan liittolaisena ja sai liitetyksi puolueen ohjelmaan vallankumouksellis-demokraattisia vaatimuksia talonpoikaiskysymyksestä.

Lenin vastusti päättävästi bundilaisia ja puolalaisia sosialidemokraatteja, jotka vastustivat kansakuntien itsemääräämisoikeutta koskevan kohdan liittämistä ohjelmaan, ja puolusti proletaarisen internationalismin periaatteita.

Puolueen toisessa edustajakokouksessa saavuttivat voiton ne vallankumouksellisen taistelun suuret aatteet, joita Lenin oli puolustanut poliittisen toimintansa ensimmäisistä päivistä lähtien. Arvostellessaan ohjelmaan soveltumattomana Plehanovin valmistamaa ehdotusta, johon ei sisältynyt kysymystä proletariaatin diktatuurista, Lenin korosti, että Venäjän proletariaatin puolueella täytyy olla "käytännössä taistelevan puolueen" ohjelma eikä mikään akateeminen oppikirja. Sen tähden puolueen, Lenin sanoi, "täytyy ohjelmassaan esittää mah-

dollisimman selvästi syytöksensä Venäjän kapitalismia vastaan, sodanjulistuksensa Venäjän kapitalismille. Puolue lähti kulkemaan tätä tietä, Leninin tietä.

Työväenluokan puolueen vallankumouksellisessa ohjelmassa, jonka VSDTPn toinen edustajakokous hyväksyi, esitettiin sekä proletariaatin lähimmät tehtävät — porvarillisdemokraattisen vallankumouksen kaudella (vähimmäisohjelma) että sen perustehtävät, joiden tarkoituksena on johtaa sosialistisen vallankumouksen voittoon (enimmäisohjelma). Tämä ohjelma oli puolueemme taistelun johtavana asiakirjana aina puolueen VIII edustajakokoukseen saakka (vuonna 1919).

4. Toisessa edustajakokouksessa kehkeytyi kiihkeä taistelu puolueen rakentamisen organisatoorisista periaatteista. Lenin ja hänen kannattajansa puolustivat marxilaisia perusvaatimuksia puolueen osuudesta työväenluokan etummaisena, tietoisena, järjestyneenä joukko-osastona, jolla on aseistuksena vallankumouksellinen teoria, yhteiskunnan kehityksen ja luokkataistelun lakien tuntemus ja vallankumouksellisen liikkeen kokemus. Vain tällainen korkeasti tietoinen ja järjestynyt, yhtenäinen ja keskitetty, yhtenäisen tahdon omaava puolue kykenee johtamaan työväenluokan voittoon ja johtamaan menestyksellä sen taistelua vallan ottamiseksi.

Menshevikit taas vastustivat taistelua proletariaatin diktatuurin puolesta, eivätkä he sen tähden tarvinneetkaan sosiaalisen vallankumouksen taistelupuoluetta. Menshevikkien mieleen oli vain II Internationalen opportunistisen puolueiden tyyppinen reformistinen, organisatoorisesti epämääräinen sovittelujärjestö. Opportunismi ohjelmakysymyksessä (proletariaatin diktatuurin kieltäminen) synnytti opportunismia organisatoorisissa kysymyksissä (kieltäytyminen proletariaatin keskitetystä, kurinalaisesta vallankumouksellisesta taistelupuolueesta).

Yhtenäisyyden säilyttämiseksi puolueessa — Lenin opetti — tarvitaan rautaista proletaarista kuria ja puolue-elämän tiukkoja sääntöjä, jotka ovat yhtä velvoittavia puolueen kaikille jäsenille, niin johtajille kuin rivijäsenillekin. Valtava merkitys on Leninin toisessa edustajakokouksessa esittämällä vaatimuksella siitä, että puolueen jokainen jäsen on vastuussa puolueesta ja puolue on vastuussa jokaisesta jäsenestään. Lenin osoitti, että puolueen tehtävänä on "varjella puolueemme lujuutta, kestävyyttä ja puhtautta. Meidän on pyrittävä kohottamaan puolueen jäsenen nimeä ja merkitystä korkeammalle, korkeammalle ja yhä korkeammalle..."

Leninin suunnittelemat puolue-elämän tiukat säännöt ja johtoperiaatteet edellyttivät puolueen sääntöjen mitä ankarinta noudattamista, demokraattisen sentralismin periaatteiden johdonmukaista noudattamista, puolueen rivijäsenten aktiivisuuden kehittämistä kaikin keinoin ja puolue-elämän tärkeimpien kysymysten kollektiivista käsittelyä. Puoluejärjestöjen ja koko puolueen normaali toiminta on mahdollista, kuten Lenin opetti, vain silloin, kun noudatetaan ankarasti kollektiivisen johdon periaatetta, joka antaa puolueelle takeet satunnaisuuden aineksia ja yksipuolisuutta vastaan päätöksiä tehtäessä. Puolue on elävä, omatoiminnallinen ja herkeämättä kehittyvä organismi.

V. I. Lenin kehitti ensi kerran marxilaisuuden historiassa opin puolueesta proletariaatin johtavana järjestönä, sen käsissä olevana tärkeimpänä aseena, jota ilman on mahdotonta valloittaa proletariaatin diktatuuria ja rakentaa sosialismia ja kommunismia.

Leninin taistelu opportunistisia aineksia vastaan edustajakokouksessa muodosti vedenjakajan VSDTPn vallankumouksellisen osan, bolshevikkien, ja opportunistisen osan, menshevikkien välille.

Voitto, jonka Leninin nerokas suunnitelma vallankumouksellisen marxilaisen puolueen, sosiaalisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin puolueen perustamisesta saavutti, osoitti, että Venäjän ja kansainvälisellä proletariaatilla on Leninissä marxilaisuuden suuri teoreetikko, Marxin ja Engelsin asian ja opin eteenpäinviejä, vallankumouksen etevä strategi, joka näki kauas eteenpäin työväenliikkeen kehityksen näköalat, vuorikotka, joka ei tuntenut pelkoa taistelussa.

5. Leninin leppymättömällä taistelulla toisessa edustajakokouksessa ja sitä seuranneella kaudella opportunisteja vastaan bolshevismin aatteellisten ja organisatooristen periaatteiden puolustamiseksi oli tärkeä kansainvälinen merkitys. Leninin armoton paljastus menshevikkien marxilaisuudelle vihamielisistä aatteellisista ja organisatoorisista asenteista oli voimakas isku revisionisteille, marxilaisuuden luopioille ja koko kansainväliselle opportunismille ja sillä oli valtava merkitys vallankumouksellisen liikkeen kehitykselle kaikissa maissa. VSDTPn toinen edustajakokous oli käännekohta maailman työväenliikkeessä.

II. KOMMUNISTINEN PUOLUE TAISTELUSSA PROLETARIAATIN DIKTATUURIN PUOLESTA

6. Historian tapahtumien koko kulku VSDTPn toisesta edustajakokouksesta Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen voittoon saakka vahvistaa havainnollisesti, että kommunistinen puolue oli ainoa johtava vallankumouksellinen voima maassa. Venäjän kolmen vallankumouksen historia osoitti, että meidän puolueemme suoritti lyhyessä ajassa (vv. 1903—1917) niin jättiläismäisen poliittisen työn, ettei maailmassa tunneta sen veroista kokemuksen rikkaudessa, marxi-

laisen teorian tutkimuksen syvyydessä ja sen soveltamisessa luovassa hengessä vallankumouksen kulkuun. Se osoitti kommunistisen puolueen strategian ja taktiikan suuren mahdin ja elinvoimaisuuden. marxilais-leniniläisen teorian voiman ja voittamattomuuden.

Leninin johtama bolshevikkien poliittinen ryhmä noudatti kuuluessaan muodollisesti yhtenäiseen VSDTP:hen vuoteen 1912 saakka johdonmukaista vallankumouksellista linjaa, joka oli Venäjän proletariaatin, talonpoikaiston ja kaikkien kansojen perusetujen mukainen. Bolshevikit kävivät leppymätöntä periaatteellista taistelua opportunismin kaikkia eri muunnoksia vastaan Venäjän ja kansainvälisessä työväenliikkeessä.

7. Leninille lankeaa suuri ansio siitä, että hän Venäjän ensimmäisen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kehityksen kaudella perusteli nerokkaasti puolueen bolshevistisen taktiikan, työväenluokan taktiikan, kehitti kommunistisen puolueen poliittiset (taktilliset) perusteet. Hän kehitti ajatuksen proletariaatin hegemoniasta porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa ja osoitti, että siihen aikaan muodostuneessa historiallisessa tilanteessa oli vallankumouksen voiton välttämättömänä ehtona työväenluokan ja talonpoikaiston liitto, jossa johtava osuus säilyy proletariaatilla. Lenin antoi Venäjän marxilaisille selvän näköalan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi vallankumoukseksi. Hän rikastutti marxilaisuutta proletaarisen vallankumouksen uudella teorialla ja laski perustan sille kommunistisen puolueen vallankumoukselliselle taktiikalle, jonka avulla proletariaatti liitossa köyhimmän talonpoikaiston kanssa lokakuussa 1917 kukisti porvariston vallan maassamme ja pystytti todellisen kansanvallan — työläisten ja talonpoikien edustajain neuvostojen vallan, neuvostovallan.

Kahden linjan — bolshevikkien vallankumouksellisen ja menshevikkien opportunistisen linjan — taistelu sai VSDTPssa erikoisen kärkevyyden Venäjän ensimmäisen vallankumouksen vuosina (1905—1907), jolloin taktiikan kysymykset astuivat etualalle. Bolshevikit pitivät suuntanaan kansanvallankumouksen kehittämistä ja sen voittoa, työtätekevien vapauttamista tsarismin ja tilanherrojen sorrosta, porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamista sosialistiseksi vallankumoukseksi. Menshevikit sensijaan puolustivat liberaalisen porvariston hegemoniaa vallankumouksessa suuntanaan vallankumouksen hillitseminen. He luisuivat sovittelun suohon ja muuttuivat porvariston asiamiehiksi työväenliikkeessä.

8. Venäjän ensimmäisen vallankumouksen tappion jälkeen bolshevikit eivät säikähtäneet kasvaneita vaikeuksia. Stolypinin taantumuksen synkkinä vuosina, tsaarin vainojen ja mustasotnialaisen terrorin riehuessa bolshevikkipuolue lujitti rivejään ja käytti taitavasti

hyväkseen legaalisia ja illegaalisia mahdollisuuksia yhteyden lujittamiseksi joukkoihin. Samaan aikaan, kun bolshevikit pitivät välttämättömänä uuden vallankumouksen valmistelua, menshevikit loittonivat yhä enemmän vallankumouksesta, toimivat proletariaatin illegaalisen vallankumouksellisen puolueen hävittämiseksi ja muuttuivat avoimiksi likvidaattoreiksi. Eräs osa bolshevikeista hylkäsi marxilaiset periaatteet ja yritti vetää puoluetta tielle, joka olisi johtanut sen muuttumiseen joukoista eristetyksi lahkolaisjärjestöksi vaatien muun muassa työläisten edustajien kutsumista pois valtakunnan duumasta. Tämän osan puolueesta, "otzovistit", joiksi heitä silloin sanottiin, Lenin paljasti "nurjan puolen likvidaattoreiksi".

Taantumuksen vaikeissa oloissa vain bolshevikit, leniniläiset pysyivät uskollisina marxilaisuudelle, uskollisina puolueen ohjelmassa esitetyille periaatteille ja torjuivat kaikki vastustajien hyökkäykset niiden yrittäessä riisua aseista Venäjän proletariaatti, murskata sen puolue, horjuttaa ja mustata vallankumouksellisen marxilaisuuden teoreettisia perusteita. Leninille kuuluu valtava ansio siitä, että hän tänä puolueelle vaikeana aikana puolusti ja kehitti puolueen teoreettisia perusteita — dialektista ja historiallista materialismia, joka on kommunismin teoreettinen peruskivi. Aattellinen marxilais-leniniläinen karaistus ja oikea käsitys vallankumouksen näköaloista auttoivat Leninin ympärille kokoontunutta puolueen perustavaa ydinjoukkoa puolustamaan puoluetta ja säilyttämään sen peruskaaderit.

9. Vuonna 1912 Prahassa pidettiin VI yleisvenäläinen puoluekonferenssi, joka karkoitti VSDTPsta menshevikki-likvidaattorit antaen tällä alun bolshevikkien lopulliselle muodostumiselle itsenäiseksi puolueeksi. Proletaarisen puolueen puhdistamisella opportunisteista, menshevikki-likvidaattoreista oli ratkaiseva merkitys puolueen myöhemmälle kehitykselle, sen rivien yhtenäisyyden lujittamiselle ja proletariaatin diktatuurin menestykselliselle pystyttämiselle.

Täydellinen voitto kruunasi Leninin ja leniniläisen johtavan ydinjoukon ympärille kokoontuneiden bolshevikkien väsymättömän taistelun uuden tyypin puolueen luomiseksi.

10. Alkanut uusi voimakas vallankumouksellinen nousu (vuosina 1912—1914) osoitti havainnollisesti, että työläiset valmistautuivat uuteen vallankumoukseen, että luokkataistelussa koeteltu ja karaistu kommunistinen puolue johtaa heitä uusiin taisteluihin.

Tärkeä osuus puolueen rivien lujittamisessa, puolueen ja joukkojen yhteyden laajentamisessa, vallankumouksellisten työläisten uuden polven kasvattamisessa samoin kuin taistelussa likvidaattoreita, trotskilaisia, otzovisteja ja muita opportunisteja vastaan oli Pietarin työläisten aloitteesta keväällä 1912 perustetulla puolueemme julkisella päivälehdellä "Pravdalla".

11. Imperialistisen sodan vaikeassa vaiheessa (vv. 1914—1918) bolshevikkipuolue osoitti olevansa sosialismin ja proletaarisen internationalismin asialle uskollisen vallankumouksellisen proletaarisen puolueen tehtävien tasalla. II Internationalen puolueet pettivät sosialismin asian ja luisuivat sosiaali-chauvinismin kannalle.

Pitäen aina ohjeenaan marxilais-leniniläistä teoriaa sodan, rauhan ja vallankumouksen kysymyksistä bolshevikit kävivät johdonmukaista taistelua imperialistisen sodan muuttamiseksi kansalaissodaksi, imperialistien vallan kukistamiseksi Venäjällä ja imperialistista sotaa vastustavan taistelun tukemiseksi kaikissa maissa.

Suurena lisänä luovan marxilaisuuden aarreaittaan oli V. I. Leninin klassillinen teos "Imperialismi kapitalismin korkeimpana asteena". Lenin antoi tässä teoksessa ensi kerran marxilaisessa kirjallisuudessa monipuolisen ja syvällisen erittelyn imperialismista, sen perustavista ristiriidoista ja lainmukaisuuksista osoittaen, että imperislismi on kapitalismin korkein ja samalla viimeinen aste, että "imperialismi on proletariaatin yhteiskunnallisen vallankumouksen aatto".

Lenin todisti tieteellisesti, että kapitalismi, joka aina 19. vuosisadan lopulle saakka eli nousukauttaan, muuttui imperialismin kaudella kuolevaksi kapitalismiksi, joka tuo ihmiskunnalle ennenkuulumatonta onnettomuutta ja kärsimystä. Lenin paljasti pelottomasti nykyaikaisen monopolikapitalismin parantumattomat mätäpaiseet, jotka tulivat erikoisen voimakkaasti näkyviin jo ensimmäisen maailmansodan aikana. Kun Lenin VSDTPn toisen edustajakokouksen aikana esitti Venäjän kapitalismille ankaran syytöksen, niin ensimmäisen maailmansodan aikana Lenin esitti mitä suurimmalla tieteellisellä täsmällisyydellä ja vallankumouksellisella kiihkolla syytöksen maailman imperialismille, joka ajaa ihmiskuntaa uusien veristen sotien ja taloudellisten katastrofien kuiluun.

Kuuluisassa teoksessaan "Uhkaava katastrofi ja kuinka sitä vastaan on taisteltava", joka on kirjoitettu Lokakuun vallankumouksen aattona 1917, Lenin varoitti:

"Sota on aikaansaanut niin mittaamattoman kriisin, jännittänyt siinä määrin kansan aineellisia ja moraalisia voimia ja antanut sellaisia iskuja koko nykyaikaiselle yhteiskunnan organisaatiolle, että ihmiskunta on joutunut valinnan eteen: joko tuhoutua tai antaa kannatuksensa kaikkein vallankumouksellisimmalle luokalle siirtyäkseen mahdollisimman nopeasti korkeampaan tuotantotapaan."

Leninin historialliseksi ansioksi lankeaa, että hän imperialismia eritellessään, nojautuessaan paljastamaansa lakiin kapitalismin taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuudesta teki suuren tieteellisen keksinnön: määritteli ja perusteli nerokkaan johtopäätöksen imperialismin maailmanrintaman ketjun katkeamisen mahdollisuudesta sen heikoimmassa renkaassa, johtopäätöksen sosialismin voiton mahdollisuudesta aluksi muutamissa tai jopa vain yhdessäkin erillisessä kapitalistisessa maassa. Tämä oli uusi, loppuun saakka kehitetty sosialistisen vallankumouksen teoria. Se rikastutti marxilaisuutta ja vei sitä eteenpäin, toi näkyviin vallankumouksen näköalat eri maiden proletaareille, kannusti aloitteellisuutta rynnistyksessä oman maan kansallista porvaristoa vastaan ja vahvisti heidän uskoaan proletaarisen vallankumouksen voittoon.

Venäjän työläiset käyttivät kommunistisen puolueen johtamina ensimmäisinä maailmassa menestyksellä hyväkseen maailman kapitalismin heikkenemistä vv. 1914—1918 maailmansodan kestäessä, kukistivat tsarismin ja turvasivat aluksi porvarillis-demokraattisen vallankumouksen voiton. Venäjän toinen vallankumous oli voittanut. Murtaen sovittelupuolueiden, menshevikkien ja esserien vastustuksen bolshevikit ottivat suunnakseen siirtymisen porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta sosialistiseen vallankumoukseen.

12. Helmikuusta lokakuuhun 1917 kestäneellä kaudella kommunistinen puolue suoritti maassamme tavattoman vaikeata tehtävää työväenluokan enemmistön valtaamiseksi vallankumouksen kulussa syntyneissä työläisten ja talonpoikien edustajain neuvostoissa miljoonien työtätekevien valloittamiseksi sosialistisen vallankumouksen puolelle, työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston liiton lujittamiseksi, voiton saavuttamiseksi, imperialistien vallan kukistamiseksi.

Kuuluisissa Huhtikuun teeseissään Lenin teki uuden marxilaista teoriaa rikastuttavan keksinnön: hän tuli siihen johtopäätökseen, että proletariaatin diktatuurin paras poliittinen muoto ei ole parlamentaarinen demokraattinen tasavalta, mikä aikaisemmin oli ollut käsityksenä marxilaisten keskuudessa, vaan neuvostojen tasavalta. Tällä nerokkaalla keksinnöllä oli valtava merkitys sosialistisen vallankumouksen voiton turvaamiselle lokakuussa 1917, neuvostovallan voitolle maassamme.

Porvariston herruuden kukistamiseksi ja proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi maassamme käydyn taistelun kuluessa kommunistinen puolue johti yksin työtätekevien joukkoja musertaen kaikki halveksittujen, antautumaan valmiiden trotskilaisten, zinovjevilaisten ja muiden vallankumouksen rikkureiden yritykset suistaa puolue Leninin osoittamalta tieltä. Kapitalismin kohtalon Venäjällä ratkaisi se seikka, että puolue yhdisti yhtenäiseksi mahtavaksi vallankumouksen vyöryksi yleisdemokraattisen taistelun rauhan puolesta, talonpoikien demokraattisen liikkeen tilanherrojen maanomistuksen lakkauttamiseksi ja tilanherrojen maan luovuttamiseksi talonpojille, maamme kansojen kansallisen vapausliikkeen ja proletariaatin sosialistisen liikkeen porvariston kukistamiseksi ja proletariaatin diktatuu-

rin pystyttämiseksi. Mitä pikkuporvarillisiin sovittelupuolueisiin tulee, ne kaikki (menshevikit, eserrät, anarkistit) paljastuvat vallankumouksen kulussa kansanvastaisiksi puolueiksi, jotka pyrkivät säilyttämään kapitalistisen järjestelmän ja lujittamaan sitä.

Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen voitto oli Leninin proletaarisen vallankumouksen teorian riemuvoitto. Kukistaessaan kapitalistien ja tilanherrojen vallan, kukistaessaan imperialistien vallan Venäjällä ja pystyttäessään proletariaatin diktatuurin puolueemme toteutti VSDTPn toisen edustajakokouksen hyväksymää ohjelmaa.

Toteuttaessaan voitokkaasti sosialistisen vallankumouksen kommunistinen puolue pelasti maamme kansallisesta katastrofista, vapautti sen maailman imperialismista riippuvaisen puolisiirtomaan asemasta ja johdatti neuvostokansan ihmiskunnan historiassa ennennäkemättömien sosialististen uudistusten avaralle tielle.

Sellaisen vallankumouksen kuin Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen voiton järjestämiseksi tarvittiin puolue, jolla oli aseistuksena kehittynein vallankumouksellinen teoria, jonka ominaisuuksia olivat valtava miehuullisuus ja sankarillisuus, puolue, joka oli valmis mihin uhreihin tahansa kansan ja synnyinmaan edun nimessä, puolue, jolla oli mitä syvin yhteys työtätekevien laajoihin joukkoihin. Juuri tällainen puolue olikin suuren Leninin perustama ja vaalima mahtava kommunistinen puolue.

III. KOMMUNISTINEN PUOLUE TAISTELUSSA SOSIALISMIN RAKENTAMISEN PUOLESTA

13. Lokakuun suuri sosialistinen vallankumous avasi ihmiskunnan historiassa uuden aikakauden, kapitalismin kukistumisen ja sosialismin sekä kommunismin voiton aikakauden. Neuvostovallankumouksen voitto Venäjällä merkitsi perinpohjaista käännettä ihmiskunnan kohtaloissa ja koko maailmanhistoriassa — käännettä vanhasta, kapitalistisesta maailmasta uuteen, sosialistiseen maailmaan.

Lokakuun vallankumous aiheutti kuolettavan haavan kapitalismille, horjutti ja heikensi imperialismin tukipylväitä ja helpotti kansainvälisen proletariaatin taistelua pääomaa vastaan. Meidän kommunistinen puolueemme muuttui kansallisesta voimasta kansainväliseksi, internationalistiseksi voimaksi, maailman vallankumouksellisen ja työväenliikkeen "iskuryhmäksi".

Proletariaatin diktatuurin pystyttäminen nosti kommunistisen puolueen eteen hallitsevana puolueena tehtävän maailman ensimmäisen työläisten ja talonpoikain sosialistisen valtion rakentamisesta ja puolustamisesta.

Kommunistisen puolueen johtaja, neuvostohallituksen päämies, V. I. Lenin laati tieteellisesti perustellun ohjelman taloudellisesti takapajuisen Venäjän muuttamisesta kehittyneeksi ja voimakkaaksi sosialistiseksi suurvallaksi. Tämä ohjelma edellytti maan sosialistista teollistamista, raskaan teollisuuden kehittämistä kaikin tavoin, koko kansantalouden sähköistämistä, osuustoimintasuunnitelman toteuttamista, maan maatalouden uudistamista sosialistisella pohjalla ja kulttuurivallankumouksen suorittamista.

Voittaen valtavia vaikeuksia — taloudellisen rappiotilan ja nälänhädän — ja torjuen vieraiden valtioiden interventiojoukkojen villit rynnäköt (niin sanotun 14 valtion sotaretken Neuvosto-Venäjää vastaan) sekä sisäisen vastavallankumouksen kapinat kommunistinen puolue johti maamme kansat interventio- ja valkokaartilaisjoukoista saavutettuun täydelliseen voittoon.

Historia ei koskaan unohda sitä suurenmoista sankaruutta, jota työläiset ja talonpojat osoittivat intervention ja kansalaissodan vuosina puolustaessaan nuorta neuvostotasavaltaansa. Ei nälkä eikä rappio, ei polttoaineen, vaatetuksen eikä jalkineiden puute, eivät lavantautiepidemiat ja muut onnettomuudet eivätkä kulakkikapinat, joita Venäjän jakamisesta ja sen muuttamisesta imperialistivaltojen siirtomaaksi haaveilleet imperialistirosvojen asiamiehet järjestivät — mikään ei voinut murtaa maamme työtätekevien horjumatonta voitontahtoa taistelussa riistäjäluokkia vastaan ja uuden, sosialistisen elämän rakentamiseksi.

Nuoren neuvostotasavallan vaikeimmalla hetkellä, huhtikuussa 1919, Lenin sanoi suurenmoisella varmuudella ja kaukonäköisyydellä:

"Koskaan ei sitä kansaa voiteta, jonka työläisten ja talonpoikien enemmistö on oppinut tietämään, tuntemaan ja näkemään, että he puolustavat omaa valtaansa, neuvostovaltaa, työtätekevien valtaa, että he puolustavat sitä asiaa, jonka voitto turvaa heille ja heidän lapsilleen mahdollisuuden nauttia kaikkia kulttuurin antimia ja kaikkea, mitä ihmiset ovat työllään luoneet."

Historia on osoittanut, kuinka syvästi oikeassa Lenin oli.

Saatuaan proletariaatin diktatuurin säilytetyksi taisteluissa ulkoista ja sisäistä vastavallankumousta vastaan ja murskattuaan vieraiden valtioiden interventio- sekä valkokaartilaisjoukot puolue aloitti jättiläismäisen rakennustyön uuden talouspolitiikan pohjalla suunnaten kansan ehtymättömät luovat voimat Leninin laatiman sosialistisen rakennustyön suunnitelman toteuttamiseen. Kommunistisen puolueen johdolla maamme työtätekevät lähtivät ensimmäisinä kulkemaan sosialismin rakentamisen tutkimattomia teitä raivaten koko ihmiskunnalle tietä vapaaseen ja onnelliseen elämään.

14. Kun puolueen ja työväenluokan sankarillinen työ kansantalouden kuntoonpalauttamiseksi oli lähestymässä loppuaan, nousi koko painollaan eteen kysymys maamme kehityksen näköaloista.

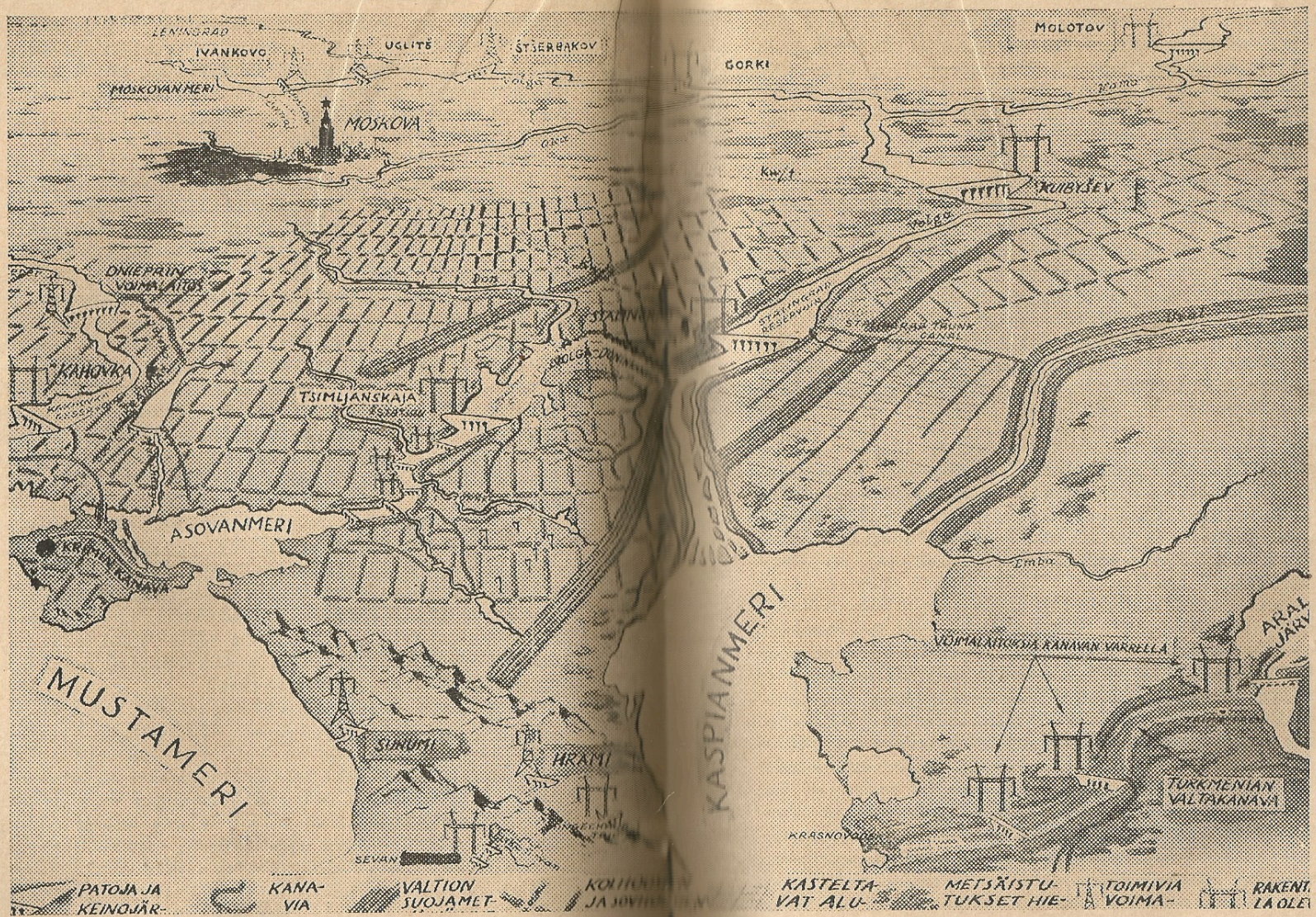

KOMMUNISMIN SUURRAKENNUSTÖITÄ. Karttamme havainnollistaa [illegible]nuudistus-, voimalaitos- ja kanavoimissuunnitelmia, joita Neuvostoliitossa [illegible]telaan.

Kun bolshevikit puolueen toisen edustajakokouksen aikoina kävivät taistelua menshevikkejä vastaan vallankumouksellisen linjan voittoon viemiseksi työväenliikkeessä, niin nyt, voittaneen proletariaatin diktatuurin oloissa nousi esiin kysymys sosialismin kohtalosta Neuvostoliitossa. Puolueen ja kansan viholliset — trotskilaiset, buharinilaiset, porvarilliset nationalistit — jotka edustivat menshevististä kuonaa, yrittivät suistaa puolueen ja maan Leninin osoittamalta tieltä proletaarisen vallankumouksen saavutusten hävittämisen tielle, kapitalismin palauttamisen tielle. Kommunistinen puolue murskasi petturit ja antautumisen kannattajat V. I. Leninin työn suuren eteenpäinviejän J. V. Stalinin johtaman keskuskomitean johdolla, puolusti voitokkaasti leninismiä ja otti päättävän suunnan sosialismin rakentamiseen maassamme. Kommunistisen puolueen lähtökohtana olivat tässä yhteiskunnan taloudellisen kehityksen objektiiviset lait, yhteiskunnan aineellisen kehityksen ajankohtaisiksi käyneet tarpeet, kansan edut. Puolueen lähtökohtana oli Leninin toteamus, että maassamme on riittävästi kaikkea, mitä tarvitaan täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi.

15. Sotaa edeltäneiden viisivuotissuunnitelmien aikana neuvostokansa toteutti menestyksellisesti puolueen suunnitelman maan sosialistisesta teollistamisesta ja maatalouden kollektivisoimisesta. Tämän suunnitelman toteuttamisen tuloksena synnyinmaamme teki jättiläisharppauksen eteenpäin ja muuttui takapajuisesta maatalousmaasta suurteollisuuden ja kollektiivisen maatalouden mahtavaksi sosialistiseksi suurvallaksi.

Maastamme oli hävitetty lopullisesti riistäjäluokat, tehty ikiajoiksi loppu ihmisen harjoittamasta toisen ihmisen riistosta. Ensimmäisenä historiassa neuvostokansa rakensi kommunistisen puolueen johtamana uuden yhteiskuntajärjestelmän, sosialismin. Sosialismin voitto teki lopun työttömyydestä ja toi kansan aineelliseen hyvinvointiin perinpohjaisen parannuksen, loi välttämättömät edellytykset työtätekevien vauraaseen ja sivistyneeseen elämään. Maassa suoritettiin todellinen kulttuurivallankumous. Pitäen leniniläis-stalinilaista kansallisuuspolitiikkaa ohjeenaan kommunistinen puolue vapautti Venäjän kansat vuosisataisesta yhteiskunnallisesta ja kansallisesta sorrosta, voitti entisten sorrettujen kansojen taloudellisen ja kulttuurin takapajuisuuden, yhdisti kotimaamme kaikki kansakunnat yhtenäiseksi veljesperheeksi ja loi mahtavan monikansallisen sosialistisen valtion, Sosialististen Neuvostotasavaltain Liiton. Sosialismin voiton pohjalla kehittyivät ja lujittuivat sellaiset neuvostoyhteiskunnan mahtavat liikkeellepanevat voimat kuin SNTLn kansojen moraalinen ja poliittinen yhtenäisyys, niiden ystävyys ja neuvostoisänmaallisuus.

Neuvostokansan maailmanhistorialliset voitot ovat saaneet vahvistuksensa SNTLn perustuslaissa, voittaneen sosialismin ja laajaksi kehitetyn sosialistisen demokratian perustuslaissa. Kommunistisen puolueen XVIII edustajakokous (v. 1939) määritteli ohjelman neuvostoyhteiskunnan jatkuvasta liikkeestä eteenpäin sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen päätökseen viemiseksi ja siirtymiseksi vähitellen sosialismista kommunismiin. Sosialismin rakentaminen Neuvostoliitossa oli tulos Leninin neuvojen täyttämisestä, tulos kommunistisen puolueen suuresta järjestävästä ja ohjaavasta toiminnasta, sen viisaasta johdosta, tulos puolueen politiikalle yksimielisesti kannatuksensa antaneiden työläisten, talonpoikien ja sivistyneistön sankarillisesta työstä.

Meidän puolueemme on voittanut ja voittaa sen tähden, että se on uskollinen leninismille. Se opettaa kaadereitamme, kaikkia kommunisteja perehtymään sitkeästi vallankumoukselliseen teoriaan ja toteuttamaan johdonmukaisesti Leninin laatimia puolue-elämän sääntöjä, puoluejohdon bolshevistisia periaatteita. J. V. Stalin sanoi puheessaan huhtikuun 22 päivänä 1941 Leninin suuruudesta ja Leninin neuvojen merkityksestä:

"Hän juuri, Lenin, opetti meitä tekemään työtä niin kuin bolshevikkien on sitä tehtävä, tuntematta pelkoa ja pysähtymättä minkäänlaisten vaikeuksien edessä."

16. Mitä vakavin yhteiskunta- ja valtiojärjestelmämme voiman ja elinvoimaisuuden koetus oli Neuvostoliiton Suuri isänmaallinen sota. Sodan aikana puolue oli innostajana ja järjestäjänä koko kansan taistelussa fasistisia anastajia vastaan. Organisatoorisella työllään puolue suuntasi yhteiseen päämäärään neuvostoihmisten kaikki ponnistukset, pani maan kaikki voimat ja keinot palvelemaan vihollisen murskaamisen asiaa. Puolue sai työväenluokan, talonpoikaiston ja sivistyneistön voittamaan uhrautuvaisesti vaikeudet, järjesti voimakkaan nousun työssä, alisti kansantalouden palvelemaan rintamaa ja muutti maan yhtenäiseksi taisteluleiriksi. Sodan aikana kommunistinen puolue tuli yhä lähemmäksi kansaa, solmi entistä kiinteämmät yhteydet työtätekevien laajoihin joukkoihin. Selvitessään mitä vakavimmista vaikeuksista ja esteistä voittoon johtaneella tiellä sodan suurten koettelemusten päivänä puolue näytti, että se on yhtenäinen taistelujärjestö, joka ei tunne horjumista ja erimielisyyksiä riveissään.

Murskatessaan fasistihyökkääjät neuvostokansa ja uljas Neuvostoarmeija säilyttivät maineikkaan kommunistisen puolueen johdolla synnyinmaansa vapauden ja riippumattomuuden ja pelastivat Euroopan ja Aasian kansat fasistisen orjuutuksen vaarasta. Sen voiton tuloksena, jonka sosialismi saavutti fasismista toisessa maailmansodassa, karttuivat ja lujittuivat sosialismin ja demokratian voimat imperialismin ja taantumuksen voimien heikentyessä. Kapitalismin järjestel-

mästä lohkesi useita Euroopan ja Aasian maita, joihin pystytettiin kansandemokraattinen järjestelmä. Valtava sosialismin ja demokratian asian voitto oli kansanvallankumouksen voitto Kiinassa, Kiinan Kansantasavallan muodostaminen. Neuvostoliiton asemat voimistuivat ja lujittuivat mittaamattomasti, Neuvostoliiton arvovalta ja vaikutus koko kansainväliseen kehitykseen kasvoi suuresti.

17. Sodanjälkeisinä vuosina neuvostokansalta vaadittiin tavattomia ponnistuksia sodan vaikeiden haavojen parantamisessa ja sen jättämien jälkien hävittämisessä. Kommunistisen puolueen innostamina ja järjestäminä maamme työtätekevät jälleenrakensivat kansantalouden ennennäkemättömän lyhyessä ajassa ja kehittivät eteenpäin neuvostotalouden, -tekniikan ja -kulttuurin kaikkia aloja.

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen XIX edustajakokous teki suuret yhteenvedot neuvostokansan taistelusta ja voitoista ja hahmotteli ohjelman maamme jatkuvalle eteenpäinmenolle. Edustajakokous oli uusi loistava todistus puolueen eheydestä ja yhtenäisyydestä, puolueen ja kansan yhteenkuuluvaisuudesta ja puolueen päätöksestä johdattaa maamme kansat kommunismin voittoon.

Toteuttaessaan NKPn XIX edustajakokouksen historiallisia päätöksiä puolue on turvannut uuden nousun kansantalouden ja kulttuurin kaikilla aloilla. Sosialistisen talouden valtavat saavutukset ja kulttuurin kukoistus SNTLssa ovat olleet mahdollisia työväenluokan ja kollektiivitalonpoikaiston kestävän liiton ansiosta, maamme kansojen yhä lujittuvan ystävyyden ansiosta, neuvostokansan moraalisen ja poliittisen yhtenäisyyden alituisen voimistumisen ansiosta. Kaikki tämä on tulosta kommunistisen puolueen suunnitteleman, joukkojen luovaan aloitteellisuuteen nojautuvan ja koko neuvostoyhteiskunnan kannattaman politiikan johdonmukaisesta käytäntöön soveltamisesta.

Täynnä murtumatonta mahtia ja luovia voimia Neuvostoliitto kulkee menestyksellisesti eteenpäin kommunistisen yhteiskunnan rakentamisen tietä.

IV. KOMMUNISTINEN PUOLUE ON KOMMUNISMIA RAKENTAVAN NEUVOSTOYHTEISKUNNAN JÄRJESTÄVÄ JA INNOSTAVA VOIMA

18. Kommunistinen puolue täyttää menestyksellä tehtävänsä kansanjoukkojen johtajana ja järjestäjänä sen tähden, että se on samojen katsomusten, yhtenäisen toiminnan ja kurin yhteenliittämien samoinajattelevien kommunistien taisteluliitto. Kommunistisen puolueen koko toiminta huokuu syvää uskoa kansaan, työtätekevien vallankumouksselliseen voimaan. Meidän puolueemme lähtökohtana on käsitys, että

työläiset ja talonpojat, jotka luovat kaikki elämän antimet, ovat todellisia historian luojia, että "vain se voittaa ja pitää käsissään vallan, joka uskoo kansaan, joka tunkeutuu kansan elävän työn lähteeseen" (Lenin). Puolueen voima on sen katkeamattomassa yhteydessä kansaan. Kansan voima on sen tiiviissä liittymisessä puolueen ympärille.

Puolueemme koko historia on marxismi-leninismiä teoissa. Pitäen ohjeenaan marxilais-leniniläistä teoriaa, objektiivisten taloudellisten lakien tuntemusta kommunistinen puolue on kehittänyt tieteellisesti ja käytännöllisesti tarkistetun politiikan, joka heijastaa yhteiskunnan aineellisen elämän kehityksen tarpeita, kansan elinetuja, ja on ollut vallankumouksellisen energian, kansojen vallankumouksellisen luovan toiminnanhalun innoittajana ja järjestäjänä. Yleistäessään SNTLn sosialistisen rakennustyön rikkaan kokemuksen ja nykyajan kansainvälisen vapausliikkeen kokemuksen J. V. Stalin kehitti luovassa hengessä marxilais-leniniläistä oppia ja rikastutti monissa kysymyksissä vallankumouksellista teoriaa uusiin historiallisiin olosuhteisiin sovellettuna.

19. Nykyisin kommunistinen puolue ratkaisee mitä tärkeimpiä kommunismin rakentamiseen, monikansallisen sosialistisen valtion jatkuvaan lujittamiseen ja kaikkien neuvostoihmisten aineellisen ja kulttuuritason alituiseen kohottamiseen liittyviä tehtäviä.

Meillä on kaikkea, mitä tarvitaan täydellisen kommunistisen yhteiskunnan rakentamiseen. Maamme luonnonrikkaudet ovat ehtymättömät. Meillä on voimakas sosialistinen teollisuus ja monipuolisesti kehittynyt raskas teollisuus, sosialistisen talouden perusteiden perusta. SNTLn kevyt ja elintarviketeollisuus pystyy tyydyttämään kaupunkien ja maaseudun työtätekevien kasvavat tarpeet. Neuvostotiloillamme ja kollektiivitalouksillamme, joiden käyttöön on turvattu nykyajan kehittynein tekniikka, on mahdollisuus kohottaa nopealla vauhdilla kaikkien maatalouskasvien satoisuutta ja yhteiskarjatalouden tuottoisuutta.

Tähän mennessä ei meillä kuitenkaan ole vielä ratkaistu eräitä kiireellisiä taloudellisia kysymyksiä, meillä on jälkeen jääviä tuotantolaitoksia ja jopa erinäisiä teollisuudenalojakin, eräät kollektiivitaloudet ja kokonaiset maatalouspiirit ovat huonossa tilassa. Puolue-, neuvosto-, ammattiliitto- ja nuorisoliittojärjestöjen tehtävänä on panna liikkeelle ja järjestää neuvostokansan luovat voimat taisteluun kansantalouden jatkuvan nousun aikaansaamiseksi ja teollisuuden ja maatalouden käytettävissä olevien reservien ja mahdollisuuksien käyttöön ottamiseksi puolueen XIX edustajakokouksen asettamien tehtävien menestykselliseksi täyttämiseksi.

20. Kommunistinen puolue huolehtii alinomaa työtätekevien kasvavien aineellisten ja kulttuuritarpeiden tyydyttämisestä. Huolenpito

neuvostoihmisen parhaasta, koko neuvostokansan kukoistuksesta on puolueellemme laki.

Sosialistisen talouden kehittämisessä saavutettu menestys on johtanut neuvostokansan aineellisen ja kulttuuritason merkittävään kohoamiseen. Se saa ilmauksensa kansantulon herkeämättömässä kasvussa, joukkokulutustarvikkeiden hintojen järjestelmällisessä alentamisessa sekä työläisten ja virkailijain realipalkkojen samoin kuin talonpoikien tulojen kohottamisessa. Neuvostovaltio lisää vuodesta toiseen asuntojen rakentamiseen, terveydensuojeluun ja kansansivistykseen myönnettyjä määrärahoja. Tämä kaikki ei kuitenkaan merkitse sitä, että nykyisiin saavutuksiin voitaisiin tyytyä. Sen tähden puolue ryhtyy yhä uusiin ponnistuksiin kehittääkseen yhä laajemmaksi asuntojen, koulujen ja sairaalain rakentamista ja parantaakseen koko tämän työn organisaatiota.

Puolueen alituinen huolenpito tieteen, kirjallisuuden ja taiteen kehityksestä on turvannut muodoltaan kansallisen ja sisällöltään sosialistisen neuvostokulttuurin kukoistuksen. Kommunistinen puolue pitää vastaisuudessakin ensimmäisenä velvollisuutenaan kohottaa herkeämättä maamme työtätekevien aineellista hyvinvointia ja kulttuuritasoa.

21. Ulkopolitiikan alalla puolueen päähuolena on turvata neuvostokansan rauhallinen työ, säilyttää rauha ja ehkäistä uusi sota. Kommunistinen puolue pysyy siinä käsityksessä, että rauhanpolitiikka on ainoata oikeata neuvostokansan ja kaikkien muiden rauhantahtoisten kansojen elinetujen mukaista politiikkaa.

Koko ulkopolitiikassaan puolueemme pitää lähtökohtanaan Leninin ohjetta kahden järjestelmän, sosialistisen ja kapitalistisen, pitkäaikaisen rinnakkaisen olemassaolon ja rauhanomaisen kilpailun mahdollisuudesta. Interventiojoukkojen päävoimien murskaamisen jälkeen Lenin sanoi: "... Olemme valloittaneet itsellemme olosuhteet, joiden vallitessa voimme elää rinnan kapitalististen valtojen kanssa, joiden nyt on pakko ryhtyä kauppasuhteisiin kanssamme ... Meillä on ei vain hengähdystauko, vaan uusi vaihe, jolloin meille tärkein kansainvälinen olemassaolo kapitalististen valtioiden verkostossa on vallattu."

Lenin puhui jo silloin useiden porvarillisten maiden taloudellisesta mielenkiinnosta kauppaa kohtaan Neuvosto-Venäjän kanssa: "Porvarillisten maiden on käytävä kauppaa Venäjän kanssa: ne tietävät, että ilman yksiä tai toisia taloudellisten keskinäissuhteiden muotoja romahdus jatkuu niissä niin kuin se on jatkunut tähän saakka: huolimatta kaikista niiden erinomaisista voitoista, huolimatta koko siitä loputtomasta kerskailusta, jolla ne täyttävät koko maailman sanomalehdet ja sähkeet, niiden talous menee yhä vain ryömimällä eteenpäin."

Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue on aina pitänyt ja pitää ohjeinaan näitä Leninin opetuksia.

Me olemme kahden järjestelmän pitkäaikaisen rinnakkaisen olemassaolon ja rauhallisen kilpailun kannalla sen tähden, että me olemme varmasti vakuuttuneita sosialistisen talousjärjestelmän, sosialistisen järjestelmän etevämmyydestä, uskomme lujasti omiin sisäisiin voimiimme ja koko rauhan, demokratian ja sosialismin leirin herkeämättä kasvaviin voimiin.

Samalla ei saa olla ottamatta huomioon sitä seikkaa, että ristiriitojen raatelemassa imperialismin leirissä on taloudessa ja myös hallitsevien piirien politiikassa kasvamassa epävakaisuus, joka synnyttää pelkoa rauhasta, kahden järjestelmän rauhallisesta kilpailusta ja epävarmuutta kapitalistisen järjestelmän jatkuvasta kestämisestä. Tätä todistavat eräiden tunnettujen eurooppalaisten ja amerikkalaisten taloustieteilijäin lausunnot, joissa he tunnustavat sosialistisen ja demokraattisen leirin talouden nopean ja keskeytymättömän nousun, ja samanaikaisesti ristiriitojen kärjistymisen ja taloudellisten vaikeuksien syvenemisen kapitalistisessa leirissä. Nämä seikat ovat syynä taantumuksellisten imperialistivoimien jyrkkään aktivisoitumiseen ja imperialistien erilaisten provokaatioiden, seikkailujen ja tuhotöiden tehostumiseen sosialistista ja demokraattista leiriä vastaan. Tämä tekee entistä välttämättömämmäksi huolehtia kaikin tavoin neuvostosynnyinmaamme asianmukaisen puolustuksen turvaamisesta.

Samalla puolue pitää pyhänä velvollisuutenaan lujittaa jatkuvasti mahtavaa rauhan, demokratian ja sosialismin leiriä ja voimistaa edelleenkin neuvostokansan ystävyyttä ja solidaarisuutta suureen Kiinan kansaan ja kaikkien kansandemokratian maiden työtätekeviin.

22. Meidän puolueemme on ainoa puolue maassa. Sille kuuluu jakamattomana johtava osuus neuvostoyhteiskunnassa. Kommunistisen puolueen johtoasema on neuvostojärjestelmän kestävyyden ja järkkymättömyyden ja kansamme kaikkien saavutusten ratkaiseva ehto. Samalla on muistettava, että puolueemme monopoliasema, varsinkin kapitalistisen ympäristön tähden, velvoittaa suureen vallankumouksselliseen valppauteen luokkavihollisen vehkeilyjen suhteen.

Hallitsevaan puolueeseen tunkeutuu erilaisia kiipeilijöitä, kuten Lenin monesti varoitti. Ei saa myöskään unohtaa, että kansan viholliset, porvarilliset "kääntyneet", kansainvälisen imperialismin asiamiehet taitavasti kommunisteiksi naamioitumalla ovat yrittäneet ja yrittävät tunkeutua puolueen riveihin vihamielistä hajoitustoimintaa varten. Sen tähden on kommunistien ja kaikkien työtätekevien vallankumouksellisen valppauden jatkuva lisääminen puoluejärjestöjen poliittisessa kasvatustyössä tärkeä tehtävä.

23. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen koko puolen vuosisadan historia on tuonut näkyviin Leninin suunnittelemien puoluejohdon

periaatteiden ja puolue-elämän sääntöjen tavattoman tärkeän merkityksen. Puolue opettaa taipumatta noudattamaan käytännössä näitä puolueen rakentamisen lakeja ja puoluejohdon korkeinta periaatetta: kollektiivisuutta johdossa puolueen sääntöjen mukaisesti. Puolueen käytännöllisestä propagandatyöstä on hävitettävä perinpohjin väärä, epämarxilainen tapa valaista kysymystä yksilön osuudesta historiassa, syrjäytettävä propagandasta marxismin-leninismin hengelle vieras idealistinen teoria yksilön palvonnasta. Yksilön palvonta on ristiriidassa johdon kollektiivisuuden periaatteen kanssa ja ne puolueen ja sen johtavan keskuksen osuuden väheksymiseen ja puoluejoukkojen sekä neuvostokansan luovan aktiivisuuden heikentämiseen, eikä sillä ole mitään yhteistä marxilais-leniniläisen käsityksen kanssa johtavien elinten ja johtavien toimihenkilöiden suuntaa-antavan toiminnan korkeasta merkityksestä. Puolueen lähtökohtana on, että vain marxilais-leniniläisen teorian tieteelliseen perustaan ja johtavien kaadereiden laajaan aloitteellisuuteen nojautuvan keskuskomitean kollektiivinen kokemus, kollektiivinen viisaus turvaa puolueen ja maan oikean johdon, puolueen rivien järkkymättömän yhtenäisyyden ja eheyden, kommunismin menestyksellisen rakentamisen maassamme.

Erikoisen tehokas keino puolueen sisäisen demokratian kehittämisessä ja kollektiivisen johdon parantamisessa taisteltaessa epäkohtia ja sairaalloisia ilmiöitä vastaan on itsekritiikki ja varsinkin kritiikki alhaaltapäin. Käyttäessään rohkeasti kritiikkiä ja itsekritiikkiä puolue kehittää kommunistien ja kaikkien työtätekevien luovaa aloitteellisuutta, suuntaa heidän ponnistuksensa epäkohtien ja vaikeuksien voittamiseen ja pyrkii aikaansaamaan yleisen nousun kommunistisen rakennustyön kaikilla aloilla.

24. Puolueen erikoisen huolenpidon kohteena on kommunistien marxilais-leniniläinen kasvatus. Puolueen jäsenten ja koejäsenten aatteellisen tason herkeämätön kasvu on ratkaiseva ehto heidän osuutensa kohottamisessa etujoukkona kaikilla elämänaloilla, puoluejoukkojen aktiivisuuden kehittämisessä.

Puolueemme propagandatyössä on nyt tarpeellisempaa kuin koskaan ennen tehdä loppu vanhingollisesta, dogmaattisesta suhtautumisesta marxilais-leniniläisen teorian tutkimiseen. Lähtökohtana, että marxilais-leniniläinen teoria ei ole dogmi, vaan toimintaohje, puolue vaatii, että kommunistien tulee ymmärtää marxismin-leninismin luova luonne, jotta he eivät omaksuisi vain erillisiä määritelmiä ja lainauksia, vaan Marxin—Engelsin—Leninin—Stalinin kaikkivoittavan, maailmaa muuttavan vallankumouksellisen opin todellisen sisällön. Juuri tätä opettaa meille Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen koko historia.

Näiden toteamusten unohtaminen, välinpitämätön suhtautuminen marxilais-leniniläiseen teoriaan johtaa väistämättä ahtaaseen touhuamiseen, perspektiivin menettämiseen työssä. Kykenemättömyys sitoa jokapäiväiset käytännölliset asiat puolueen poliittisiin perustehtäviin, sen taisteluun kommunismin voiton puolesta johtaa väistämättä siihen, että tällaiset touhuavat saivartelijat kärsivät romahduksen myös käytännöllisessä työssään.

25. Sosialismista vähitellen kommunismiin siirryttäessä saa työtätekevien kommunistinen kasvatus valtavan merkityksen. Ei saa unohtaa, ettei meidän yhteiskunnassamme ole vielä läheskään kitketty kapitalismin jätteitä ihmisten tietoisuudesta. Meillä ei myöskään ole takeita vieraiden katsomusten, aatteiden ja mielialojen tunkeutumista vastaan meille kapitalistisesta ympäristöstä ja ihmisten taholta, jotka ovat porvarillisten, muun muassa nationalistien jätteiden saastuttamia. Kommunistinen puolue asettaa tehtäväksi joukkojen keskuudessa suoritettavan poliittisen kasvatustyön huomattavan parantamisen, kommunistien ja koko kansan kasvattamisen varmuuden hengessä kommunismin suuren asian voittamattomuudesta, rajattoman uskollisuuden hengessä puoluetta ja sosialistista synnyinmaata kohtaan.

Puolue pitää pyhänä velvollisuutenaan työtätekevien kasvattamista neuvostoisänmaallisuuden ja SNTLn kansojen murtumattoman ystävyyden hengessä, proletaarisen internationalismin ja veljessiteiden solmimisen hengessä kaikkien maiden työtätekeviin. On käytävä päättävästi taistelua porvarillisen nationalismin ilmauksia vastaan, rappeutunutta porvarillista ideologiaa vastaan.

26. Sisäpolitiikan alalla puolue pitää yhtenä tärkeimpänä tehtävänään huolehtia vastaisuudessakin herkeämättä neuvostoihmisten alituisesti kasvavien tarpeiden mahdollisimman täydellisestä tyydyttämisestä. Kansantalouden kasvun pohjalla sosialistisen yhteiskunnan ahertajien elintaso kohoaa alituisesti, ja heidän aineelliset ja kulttuuritarpeensa tyydytetään yhä runsaammin ja monipuolisemmin.

Ulkopolitiikan alalla puolue harjoittaa vastaisuudessakin johdonmukaisesti rauhan säilyttämiseen ja lujittamiseen tähtäävää politiikkaa, kaikkien maiden kanssa harjoitettavan yhteistyön ja kauppasuhteiden kehittämisen politiikkaa keskinäisten etujen kunnioittamisen periaatteiden pohjalla. Vain kansojenvälinen kestävä pitkäaikainen rauha luo välttämättömät edellytykset sosialistisen talouden jatkuvalle herkeämättömälle kehitykselle, maamme työtätekevien onnellisen ja vauraan elämän turvaamiselle.

27. Mahtava ase taistelussa kommunistisen yhteiskunnan rakentamiseksi on meidän neuvostovaltiomme, jonka graniittiperustan laski suuri Lenin. Kommunistinen puolue asettaa tehtäväkseen monikansallisen neuvostovaltion jatkuvan lujittamisen, työväenluokan ja ta-

lonpoikaiston liiton sekä kansojen ystävyyden voimistamisen ja synnyinmaamme aktiivisen puolustuksen lujittamisen kaikin tavoin sen vihollisten hyökkäystoimenpiteitä vastaan. Neuvostovaltion lujittaminen on maamme työtätekevien isänmaallinen velvollisuus ja samalla pyhänä pidettävä kansainvälinen velvollisuus.

* * *

Läheisessä yhteydessä kansaan puolueemme kulkee varmana uusiin voittoihin. Äskettäin pidetty Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen keskuskomitean heinäkuun täysistunto toi jälleen voimakkaasti näkyviin kommunistisen puolueemme järkkymättömän yhtenäisyyden, sen valmiuden taisteluun sen edessä olevien tehtävien täyttämiseksi sisä- ja ulkopolitiikan alalla.

Leninismin lipun alla kommunistisen puolueen johdolla eteenpäin, kommunismin voittoon!

NKPn KESKUSKOMITEAN PROPAGANDA- JA AGITAATIO-OSASTO
NKPn KESKUSKOMITEAN ALAINEN MARX—ENGELS—LENIN—STALIN -INSTITUUTTI

Pravda 26. 7. 1953

SOSIALISMIN
TALOUDELLISIA ONGELMIA
NEUVOSTOLIITOSSA

Uusittu painos opinto-ohjelmasta on valmistunut

Tilaa:
Oppikirja ..... hinta 20:—
Opintosuunnitelma ..... „ 40:—

SIROLAN KIRJEOPISTO
Helsinki, Kotkankatu 9

NESTORI PARKKARI:

Havaintoja puolueen jäsenten työstä joukkojärjestöissä

YHTEYS LAAJOIHIN TYÖTÄTEKEVIIN JOUKKOIHIN on puoluetyön menestymisen pääedellytyksiä. Ilman tätä yhteyttä puolue ei voi tuntea joukkojen mielialoja, saada joukkojen luottamusta ja menestyksellisesti auttaa ja johtaa niitä vapautumaan kapitalismin riistosta.

Joukkojärjestöjen merkityksen oikea arvostaminen ja puolueen ja joukkojärjestöjen keskinäissuhteen oikea ymmärtäminen muodostuvat käytännön puoluetyössä tärkeiksi kysymyksiksi, joissa pieniltä näyttävillä virheillä saatetaan tehdä suurta haittaa puolueen vaikutuksen laajentamiselle työtätekevien joukkojen keskuudessa. Vain marxilais-leniniläinen teoria ja käytännön kokemusten jatkuva seuraaminen ja niistä oppiminen voi poistaa heikkoudet työssämme tässä suhteessa.

Viime vuosien kokemukset osoittavat hyviä esimerkkejä siitä, miten puoluetoverit eri puolilla maata ovat osanneet oikealla tavalla rakentaa puolueen ja joukkojärjestöjen välistä suhdetta, mutta myöskin heikkouksia on esiintynyt ja tässä olisi lähinnä tarkasteltava muutamia sellaisia.

Useimmille puolueen jäsenille on selvillä kommunistisen puolueen merkitys työväenluokan etujoukkona ja koko edistyksellisen yhteiskunnallisen liikkeen johtajana, mutta miten tuo etujoukkona oleminen ja johtaminen tapahtuu, ei olekaan aina yhtä selvillä. Toimiessaan työtätekevien keskuudessa tai joukkojärjestössä puolueen jäsen joutuu henkilökohtaisesti edustamaan puoluetta. Näiden yksityisten puolueen jäsenten kautta — puoluejärjestön välittömän kosketuksen lisäksi — rakentuu suhde puolueen ja joukkojen välille. Tämän suhteen Lenin määrittelee *keskinäiseksi luottamukseksi.*

KESKINÄISEN LUOTTAMUKSEN RAKENTAMINEN vaatii jokaiselta puolueen jäseneltä herkkää ja tarkkaavaista suhtautumista kanssaihmisiin, heidän ajatustapojensa ja tietoisuustasonsa tuntemista. Joskus käy niin, että puolueen jäsen tuntematta työmaalla tai joukkojärjestössä olevaa toveriaan vaatii häneltä "itsestään selvinä asioina" puolueen kannanottojen hyväksymistä ja puolueen auktoriteetin tunnustamista, vaikka asianomaisella henkilöllä saattaa olla aivan toisenlaiset käsitykset. Se mikä on selvää meille, ei silti ole selvää kaikille ja tämän selvyyden hankkiminen työtätekevien enemmistölle vaatii voimaperäistä selostustyötä ja jatkuvaa marxilaista kasvatus-

ta. Käsitellessään puolueen ja luokan suhteita Stalin osoittaa, että *ei ole erehdyttävä pitämään omaa tajuntaa ja ymmärrystä työläisten ja talonpoikien suurten joukkojen tajuntana ja ymmärryksenä* eikä vaadittava heiltä sen mukaisia toimenpiteitä.

Johtaessaan joukkoja puolueen on kuljettava niiden edellä, mutta ei kiirehdittävä liikaa, muuten joukot jäävät jälkeen ja puolue irtaantuu joukoista. Jotta yhteys säilyisi ja puolue osaisi viedä joukot mukanaan, on tehtävä ankarasti työtä joukkojen ymmärryksen ja tajunnan kehittämiseksi. Jos tätä toverillista selostamis-, vakuuttamis- ja kasvattamistyötä ei osata tehdä tai ei riitä kärsivällisyyttä sen suorittamiseen, saattavat jotkut toverit ajatella, että sen voi korvata suoraviivaisesti vetoamalla puolueen auktoriteettiin. Tällöin johtaminen saa komentelemisen luonteen. Stalin on sanonut, että *luokalle ei voida tyrkyttää puolueen johtoa.* On muistettava, että joukkojärjestöissä toteutuu puolueen johto ja yhteys joukkoihin vain välillisesti puolueen jäsenten kautta siten, että he toimivat esimerkillisinä joukkojärjestön jäseninä ja sen järjestön ohjelman puitteissa. Vain vakuuttamisen tietä voidaan joukot ja joukkojärjestöjen jäsenet saada omaksumaan puolueen kanta. Vain uhrautuvimpana ja rehellisimpänä työväenluokan etujen puolustajana puolueen jäsen voi saada luottamusta ja hänen kauttaan kommunistinen puolue arvovallan joukkojen johdossa.

Kommunistit edustavat aina ja kaikissa järjestöissä johdonmukaisesti työväenluokan yhtenäisyyttä ja yhteistä etua. Perustan, jolla kommunistit voivat toimia joukkojärjestöissä, Lenin luonnehtii kirjassaan "Kaksi taktiikkaa" mm. seuraavasti: *"Tahto voi olla toisessa suhteessa yhteinen ja toisessa eroava. Yhtenäisyyden puuttuminen sosialismin kysymyksissä ja taistelussa sosialismin puolesta ei sulje pois yhteistahtoa demokratian kysymyksessä."*

Leninin toteamus merkitsee, että meidän on rakennettava yhteistahtoa pienissäkin erillisissä kysymyksissä, vaikka sitä ei koko ohjelmaamme nähden sillä kertaa saataisikaan aikaan. Näistä yksityistapauksista yhteistyö kasvaa jatkuvasti, eivätkä ne merkitse tinkimistä omasta kommunistisesta periaatteesta ja kokonaisohjelmasta, jonka toteuttamisen puolesta puolueen jäsenen on alati tehtävä työtä.

PUOLUEEN ARVOVALLAN VAALIMINEN JA VAHVISTAMINEN. Jokaiselle puolueen jäsenelle on kunnia-asia kantaa puolueen jäsenkirjaa, puolustaa puoluetta ja kommunisteja vihollisten parjauksia ja hyökkäyksiä vastaan. Tässä puolueen arvovallan ylläpitämisessä usein kuitenkin yliarvioidaan joukkojärjestöjen jäsenten tai joukkojen tietoisuustaso ja ajatustavat. Ei muisteta, että esim. näissä järjestöissä olevilla sosdempuolueen jäsenillä, entisillä maalaisliittolaisilla jne., vaikka he täysin hyväksyvätkin taloudelliset ym. vaatimuksemme, saattaa olla runsaasti erilaisia käsityksiä itse puolueestamme. Kommunistinen puolue ei heille läheskään aina ole auktoriteetti kuten meille, vaan päinvastoin he saattavat entisten käsityksiensä mukaan sitä edelleen epäillä. Stalin osoittaa, että jos puolue aikoo saada joukot mukaansa ja arvovallan niiden keskuudessa: *joukkojen on omasta kokemuksestaan tultava vakuuttuneeksi siitä, että etujoukon ohjeet ja tunnukset ovat oikeita.* Puolueen jäsenen on helpotettava joukkojen mahdollisuuksia tällaisen kokemuksen saantiin toimimalla kansalaisena ja toverina asuma-alueella tai työpaikalla jokapäiväisten kysymysten yhteydessä niin, että puolueen tunnukset saavat hyväksymisen. *"Ilman työväenluokan luottamusta ei voi olla todellista puolueen johtoa"*, Lenin sanoo.

Joukkojärjestöissä ja työpaikoilla puolueettomat ja muiden järjestöjen jäsenet seuraavat useimmiten hyvin tarkasti juuri kommunistien esiintymistä ja heidän yksityistä elämäänsäkin ja kommunisti saattaa joutua tovereittensa arvostelun kohteeksi työnsä tai esiintymisensä johdosta. Joskus on tapahtunut, että tällainen henkilö vedoten puoluejäsenyyteensä suhtautuu ylimielisesti jonkun järjestön ulkopuolella olevan työläisen lausuntoon. Hän unohtaa, että puolueen otteiden ja puolueen jäsenen käytöksen täytyy olla sellaisia, että ne kestävät puolueettoman tai muihin järjestöihin kuuluvan työläisen rehellisen arvostelun. Jos arvostelu jostain syystä ei osu aivan oikeaan, se on asiallisesti oikaistava, mutta vetoaminen puolueen jäsenyyteen ei ole paikallaan. Rehellisen kritiikin tukahduttaminen saattaa katkaista suhteet puolueen ja sen ulkopuolella olevien joukkojen väliltä kokonaan, mutta oikea suhtautuminen arvosteluun kasvattaa ja lujittaa luottamusta puolueeseen ja sen jäseniin.

Aivan toinen on kysymys silloin, jos on todettavissa, että "arvostelu" on vastustajan järjestämää parjausta joukkojärjestön tai työpaikkayhtenäisyyden hajoittamiseksi sisältä päin. Tällöin on "arvostelija" paljastettava, mutta se on tehtävä joukkojärjestön sisäistä demokratiaa noudattaen ja yhdessä toisten jäsenten kanssa, sillä silloin ei enää ole kysymys yksin kommunistisesta puolueesta, vaan myös joukkojärjestöstä itsestään.

OMAHYVÄISYYS JA PUOLUEEN ITSETARKOITUKSEKSI KÄSITTÄMINEN. Joskus saattaa tavata henkilön, joka käsittää puolueen jäsenyyden jo jonkinlaiseksi erikoiseksi ominaisuudeksi, jolla voi leuhkia ja asettaa itsensä joukkojärjestössä toisten yläpuolelle. Tällaiset omahyväiset yksilöt saattavat viljellä keskustelussa marxilaisia lauseita, joilla tyrmäävät keskustelutoverinsa ja "vetävät joukkojärjestölle linjat". Tämäntapaiset puolueen jäsenet ovat usein niitä, jotka eivät viitsi kehittää itseään, tehdä todella vakavaa työtä puoluejärjestössä ja "pesiytyvät" joukkojärjestöön "edustamaan" puoluetta ja siellä "vasemmistolaisuudellaan" rajoittavat joukkojärjestön laajentumista.

Tämä on sukua eräälle toiselle ilmiölle, nimittäin sille, että puolue käsitetään itsetarkoitukseksi. Kuvitellaan, että kaikki on tehty, kun on käyty puolueosaston tai ryhmien kokouksissa ja muodollisesti täytetty jäsenmaksuvelvollisuudet. Puolueen IX edustajakokouksen päätöslauselmassa osoitetaan, että *puoluetyön pääpainon tulee olla joukkojen keskuudessa ja joukkojärjestöissä. Puolueosastoissa ja ryhmissä on tätä työtä käsiteltävä ja siihen valmistauduttava.*

Puolueen piirikomiteoiden ja paikallisten puoluejärjestöjen työssä on vielä, joskin vähemmän kuin aikaisemmin, eräänlaista kokonaisnäkemyksen puutetta ja joukkojärjestötyön vastuusta vetäytymistä. On tapahtunut, että puolueen piirin johto katselee asioita vain ahtaasti puolueorganisaation kannalta pyrkien kirjaimellisesti täyttämään puolueen keskusjohdon antamat tavoitteet esim. järjestön laajentamiseen nähden siitä huolimatta, että joukkojärjestöjen työ siitä kärsii. Samoin saattaa käydä, kun har-

kitsematta siirretään joukkojärjestöjen tehtävissä olevat toverit toisiin tehtäviin. Tällaisten tapausten yhteydessä saatetaan sitten yksipuolisesti vetäytyä vastuusta ja asettaa syy joukkojärjestössä olevien puolueen jäsenten työn heikkouden tilille, vaikka puoluejärjestön aina täytyisi olla selvillä myös joukkojärjestöjen piirissä tapahtuvasta työstä ja tarjota auttava kätensä kokonaisuutta silmälläpitäen. Tällainen käytäntö osoittaa joukkojärjestöjen merkityksen aliarvioimista. Sitä saattaa esiintyä myös siten, että puoluejärjestö pyrkii sivuuttamaan joukkojärjestöt ja suorittamaan itse niille kuuluvat tehtävät. Tällaisella menettelyllä ei laajenneta puolueen vaikutusta, vaan kavennetaan, koska asianomainen joukkojärjestö näivettyy ja menettää merkityksensä ja sitä tietä yksi puolueen yhteyskanava joukkoihin tukkeutuu. Tästä Stalin sanoo: *"Puolue, joka sivuuttaa joukkojärjestöt ja yrittää itse suorittaa kaiken suoraan, ei onnistu."*

JOUKKOJÄRJESTÖISSÄ TOIMIVIEN PUOLUEEN JÄSENTEN TYÖTÄ ei useinkaan pidetä samanarvoisena kuin puoluejärjestössä välittömästi toimivien jäsenien työtä, jota on helpompi seurata. Onpa esiintynyt joskus ajatuksia, että puolueaktiivin muodostavat vain ne, jotka toimivat aktiivisimmin juuri puoluekoneistossa. Tällainen suhtautuminen on korjattava, sillä kaikki työ puolueen päämäärien hyväksi on puoluetyötä. Jäsenen työn aktiivisuus, tulokset ja arvo näkyvät sen järjestön työssä, jossa hän toimii, ja myös siinä kannatuksessa, jonka hänen esittämänsä asiat saavat työläisjoukoilta. Työ joukkojärjestöissä ei suinkaan ole vähempiarvoista tai edes helpompaa, vaan useissa tapauksissa paljon vaikeampaa kuin tavallinen puolueosaston piirissä tapahtuva järjestötyö. Joukkojärjestön jäsenistön erilaisuus ja erilaisten katsomuksien olemassaolo sekä höllempi järjestökuri vaativat monipuolisempaa asioihin valmistautumista ja enemmän kärsivällisyyttä.

Työ joukkojärjestöissä ei oikeuta kuitenkaan puolueen jäsentä unoahtamaan puoluejärjestöä, sen kokouksia ja omaa kommunistista kehittämistään, mutta puoluejärjestön on tarkasti harkittava tällaisen toverin kuormitusta ja vapautettava hänet liiallisista tehtävistä joukkojärjestötyötä varten.

Nykyisessä kärjistyvässä luokkataistelutilanteessa, jolloin työtätekevien kansankerrosten tyytymättömyys on jatkuvasti kasvamassa nykyistä suurpääoman hallituspolitiikkaa vastaan, on olemassa kaikki edellytykset puolueen joukkovaikutuksen lisäämiselle ja sen kautta työkansan elinetujen ajamiselle. Nyt jos koskaan on mahdollista tehostaa joukkojärjestöjen työtä ja aikaansaada yhteistoimintaa sosdem- ja puolueettomien työläisten ja talonpoikien kanssa joukkojärjestöissä ja työpaikoilla. Tämä yhteistoiminta ja sen kautta aikaansaadut joukkoliikkeet kehittävät joukkoja poliittisesti varmaan nopeammin kuin mikään muu kasvatusmuoto, mutta se vaatii meiltä jokaiselta oikeata marxilais-leniniläistä tietoisuutta, jota pitää jatkuvasti syventää.

TAISTELUYHTENÄISYYS

on työläisten hyvinvoinnin, vapauden ja rauhan välttämätön edellytys

MAAILMAN AMMATTIYHDISTYSTEN LIITON (MAL) VETOOMUS ja kutsu maailman työläisille ja heidän ammatillisille järjestöilleen saapua ammattiyhdistysten III maailmankongressiin, joka pidetään Wienissä lokakuun 10—21 pnä, on herättänyt syvää vastakaikua kaikkien maiden palkkatyöntekijäin keskuudessa.

"Elämme eri maissa. Edustamme maapallon kaikkia rotuja, kaikkia kansallisuuksia, kaikkia poliittisia suuntia ja kaikkia uskontoja. Puhumme eri kieltä, mutta meidän etumme ovat yhteisiä, sillä olemme kaikki luokkaveljiä."

". . . Meillä on laaja yhtenäisyyspohja. Jos haluamme voittaa taistelussamme, meidän on luotava tästä päämäärien ja etujen yhtenäisyydestä taisteluyhtenäisyys. Siellä missä työläiset ovat yhtyneet, menestys on taattu."

☆

Nämä MALn vetoomuksen yksinkertaiset ja selvät sanat vastaavat kaikkien maiden työläisten toiveita ja pyrkimyksiä. Siitä selviää, mistä tänään on kysymys ja mitä on tehtävä. Siitä selviää, mitä MAL edustaa, mitä se tahtoo ja minkä puolesta se taistelee. Kutsuessaan koolle maailmankongressin se haluaa yhdessä kaikkien maiden työläisten ja ammatillisten järjestöjen edustajien kanssa pohtia, miten voitaisiin voimistaa palkkatyöntekijäin ja heidän ammatillisten järjestöjensä yhteistä toimintaa tais-

telussa elinehtojen parantamisen ja rauhan puolesta, taloudellisen ja sosiaalisen kehityksen, kansallisen itsenäisyyden ja demokraattisten oikeuksien puolesta, jotka ovat läheisiä kaikille työläisille.

Maailmankongressi on avoin kaikille ammatillisille järjestöille katsomatta, mihin kansalliseen tai kansainväliseen liittoon ne kuuluvat tai ovatko ne niiden ulkopuolella. "Mikään puhujalava ei ole vapaampi työläisten edustajille kuin on oleva ammattiyhdistysten maailmankongressin puhujalava" — sanotaan MALn vetoomuksessa. Siksi kongressin valmistelu työpaikoissa ja ammatillisissa järjestöissä ja itse kongressi tulee johtamaan työväenluokan taisteluyhtenäisyyden voimistumiseen kaikissa maissa.

Yhtenäisyyskongressin koollekutsumisen on tehnyt välttämättömäksi luokkaristiriitojen kärjistyminen kaikissa kapitalistisissa maissa ja siirtomaissa. Uuden sodan valmisteluihin liittyvä hyökkäys työkansan elinehtoja ja oikeuksia vastaan saa yhä kärkevämmän luonteen. Työttömyys lisääntyy, verot ja välttämättömyystarvikkeiden hinnat kohoavat, työtahtia kiristetään, työehtoja huononnetaan ja palkkoja alennetaan. Työväeltä yritetään riistää sen saavuttamia sosiaalisia ja demokraattisia oikeuksia. Työmaaterrorin ja ammatillisten järjestöjen toiminnan kaikenmuotoisen vaikeuttamisen ja estämisen kautta sekä työttömyyden uhkalla yritetään heikentää työväen vastarinta ja yhteistoiminta.

USAssa, Länsi-Saksassa ja Japanissa laaditaan uusia lakeja, joiden tarkoituksena on työväen liikehtimisien estäminen ja ammattiliittojen toiminnan alistaminen poliisivalvonnan alaiseksi. Kreikassa, Portugalissa, Brasiliassa, Iranissa ym. edistyksellisten ammatillisten järjestöjen toiminta on kielletty.

Taantumus ei kaihda väkivallan käyttämistä ammatillista liikettä vastaan. Siitä on todistuksena ammattiyhdistystyöntekijäin murhat Kreikassa, Tunisiassa, Algeriassa, Marokossa, Kamerunissa, Kubassa ym. Tuhansia ammatillisen liikkeen työntekijöitä on yksistään näissä maissa vangittu ja karkoitettu.

Viimeisten kolmen vuoden aikana on Italiassa vangittu 21.000 ammatillisen liikkeen työntekijää. Ranskan ammattijärjestön sihteeri Alain Le Leap ja monet muut ovat viruneet useamman kuukauden vankilassa ilman että heidän asiaansa olisi oikeudessa käsitelty.

Mutta mitä raivokkaammin taantumus hyökkää työväen elinehtoja ja oikeuksia vastaan, sitä laajemmaksi ja voimakkaammaksi kasvaa työväen vastarinta, yhtenäisyys ja taistelutahto. Tällä hetkellä tuskin on kapitalistista maata, missä työväenluokan taloudellinen ja poliittinen taistelu ei olisi laajentunut ja voimistunut. Taistelussa kapitalistista riisto- ja sortopolitiikkaa vastaan, taistelussa parempien elinehtojen, sosiaalisten saavutusten ja demokraattisten oikeuksien puolesta kasvaa ja lujittuu ammatillisen liikkeen ja koko työkansan taisteluyhtenäisyys.

Merkittävintä on, että kaikissa kapitalistisissa maissa työväki yhdistyy toimintaan MALn taistelutunnusten puolesta. Sielläkin missä työläiset kuuluvat MALn ulkopuolella oleviin ammatillisiin järjestöihin tai VAI:een, he yhdistävät voimansa niiden perusvaatimusten puolesta, jotka MAL jo perustamisestaan lähtien on esittänyt. Tämä on parhain osoitus voimasta, jota MAL edustaa.

Niissäkin maissa, missä taantumukselliset johtajat isännöivät ammatillisessa liikkeessä, työväen yhteistoiminta saa päivä päivältä yhä laajemman perustan. Niinpä USAssa v. 1952 aikana oli kaikkiaan 5.117 lakkoa, joihin osallistui yli 3,5 milj. työläistä. Verrattuna vuoteeen 1947 lakkojen lukumäärä on noussut 40 % ja lakkolaisten lukumäärä 60 %. Kuluvan vuoden ensimmäisten kolmen kuukauden aikana oli 1.300 lakkotaistelua, joihin otti osaa yli puoli miljoonaa työläistä. Italiassa työväen liikehtiminen omaa laajan joukkoperustan. Tänä vuonna Italian rautatieläiset ovat kaksi kertaa ryhtyneet lakkotaisteluun. Maatyöläisten 24-tuntia kestävään lakkoon osallistui yli 2 milj. maatyöläistä. Milloinkaan aikaisemmin ei Italiassa ole ollut niin laajaa joukkoliikettä kuin tänä vuonna kansan taistellessa de Gasperin taantumuksellista vaalilakia vastaan. Useissa piireissä väestö 90—100 %:sti yhtyi lakkotaisteluun vastalauseeksi taantumuksen suunnitelmia vastaan. Länsi-Saksan työväen taistelu Pariisin ja Bonnin sopimuksia vastaan, yhtenäisen demokraattisen Saksan puolesta on koonnut Länsi-Saksan väestön laajaan yhteisrintamaan taantumusta ja fasismia vastaan. Tähän taisteluun liittyvät vaatimukset palkkojen korottamisen ja elintason parantamisen puolesta. Viime vuonna Japanissa 12,5 miljoonaa työntekijää yhtyi lakkoon vastalauseeksi "lakiuudistuksia" vastaan, jotka oli tähdätty kansan demokraattisia oikeuksia vastaan. Kuluvan vuoden aikana Japanissa on voimistunut taistelu taloudellisten ja sosiaalisten vaatimusten, demokraattisten oikeuksien ja kansallisen itsenäisyyden puolesta amerikkalaisia sodanvalmistelijoita vastaan. Tähän taisteluun eivät osallistuneet ainoastaan työläiset vaan laajat opettaja-, virkamies- ja sivistyneistöpiirit.

Viimeaikaiset tapahtumat Ranskassa ovat voimakkaana osoituksena palkansaajain yhteisen taistelutahdon kasvamisesta. Am-

matillisten järjestöjen ja eri alojen palkansaajien yhteinen taistelu Lanielin hallituksen taantumuksellista politiikkaa vastaan todistaa työkansan taisteluyhtenäisyyden laajentumista ja lujittumista.

Nämä muutamat maininnat eri maista osoittavat, kuinka nykyinen tilanne on avannut yhä laajemmat näköalat työväen yhtenäiselle taistelulle. Taantumuksen ja heidän asiamiestensä eteen kohoaa ammatillisessa liikkeessä työväen yhdistynyt ja murtumaton joukkovoima, joka perustuu etujen yhtenäisyyteen. Sen laajentaminen ja lujittaminen on maailmankongressin perustehtävä.

> "On mahdollista taistella menestyksellä työttömyyttä ja tehtaiden sulkemista vastaan, suunnata teollisuus rauhanomaisia tarkoituksia palvelevaan tuotantoon.
>
> On mahdollista tehdä loppu taantumuksen fasistisista pyrkimyksistä, työläisvainoista ja demokraattisten vapauksien loukkauksista, oikeuksien ja vapauksien, jotka olemme kaikki yhdessä valloittaneet suunnattomien uhrauksien hinnalla.
>
> On mahdollista lopettaa siirtomaaorjuus, jonka sorron alla elävät miljoonat vapautta, edistystä ja kansallista itsenäisyyttä kaipaavat ihmiset.
>
> On mahdollista avata nuorisolle tie onnelliseen tulevaisuuteen, puolustaa voitollisesti naisten vaatimuksia ja helpottaa vanhojen työläisten elämää.
>
> Isien ja äitien ei enää tarvitse kadottaa lapsiaan sodissa, koska kansat haluavat päästä yhteisymmärrykseen, tehdä työtä yhdessä ja elää rauhassa.
>
> Työläisten ja kansojen voimat ovat paljon suuremmat kuin heidän vihollistensa voimat."

Näin sanoo MAL vetoomuksessaan maailman työläisille. "M u t t a h y v i n v o i n n i n, v a p a u d e n j a r a u h a n v ä l t t ä m ä t ö n e d e l l y t y s o n t y ö l ä i s t e n t a i s t e l u y h t e n ä i s y y s." Siinä perustunnus ja tehtävä, jonka Maailman Ammattiyhdistysten Liitto julistaa maailman työläisille ja heidän eduistaan huolehtiville järjestöille.

MALn vetoomus ja kutsu maailmankongressiin on osoitettu myös Suomen työläisille ja ammatillisille järjestöillemme. Valmistautumisemme yhtenäisyyskongressiin osoittaa, että maamme työväki on ottanut MALn vetoomuksen ja tunnuksen omaksi asiakseen. Yhdistäessään voimansa joukkoliikkeeseen hallituksen nälkiinnyttämissuunnitelmia vastaan maamme työväki on omakohtaisesti kokenut yhteistoiminnan voiman. Tätä toiminnanyhteyttä on edelleenkin laajennettava ja lujitettava, sillä maamme taantumuspiirit eivät suinkaan ole luopuneet suunnitelmistaan. Peloittelemalla työttömyydellä, työmaaterrorilla, poliittisia erimielisyyksiä lietsomalla ym. keinoilla taantumusvoimat ja heidän asiamiehensä ammatillisessa liikkeessä yrittävät estää työläisiä näkemästä yhteisiä etujaan ja voimaansa hajoittaakseen siten työläisten kasvavan yhteisrintaman ja lamaannuttaakseen ammatillisten järjestöjen toiminnan. Se ei kuitenkaan tule onnistumaan, sillä maamme työväki on astunut MALn viitoittamalle tielle — yhtenäisyyden tielle. "M e i d ä n e t u m m e o v a t y h t e i s i ä, s i l l ä o l e m m e k a i k k i l u o k k a v e l j i ä."

Tehkää laajalti tunnetuksi MALn vetoomus!

Lujittakaa ammatillisia järjestöjä ja niiden yhtenäisyyttä!

Laajentakaa ja voimistakaa työkansan taisteluyhtenäisyyttä niiden vaatimusten puolesta, jotka meille kaikille ovat yhteisiä!

L a r s J u n t t i l a

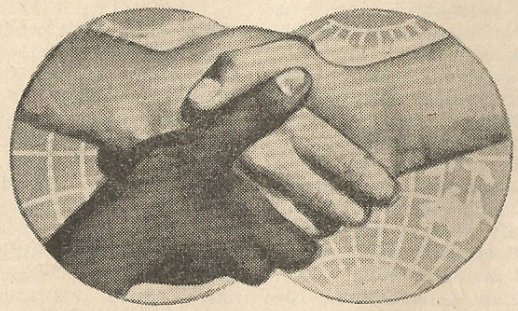

TOIVO AALTONEN:

Kunnallispoliittisia kysymyksiä

IV

Nykyhetken kunnallispoliittinen tilanne

Nykyinen kunnallispoliittinen tilanne on varsin selvässä yhteydessä yleispoliittiseen tilanteeseen. Tämän päivän käytäntö on todisteena siitä, että yhteys näiden politiikan eri puolien välillä on saumaton. Samaan aikaan, kun suurpääoma erilaisin K- ja k-ohjelmin ja muin keinoin pyrkii siirtämään kansantuloa työkansalta kymmenin miljardein markoin itselleen, samaan aikaan kunnallispoliittisella saralla on nähtävissä samaan tähtäävää toimintaa. Se on osittain selvästi taloudellista, osittain sitä tukemaan tarkoitettua poliittista toimintaa. Taloudelliset pyrkimykset ovat nähtävissä yhä voimakkaampina taloudellisten rasitusten siirtoina valtiolta kunnille ja yrityksinä supistaa sosiaalisen toiminnan valtionapuja. Näitä tukevat poliittiset otteet ilmenevät kunnallisen itsehallinnon typistämisenä ja loukkaamisena sekä kunnallisen kansanvallan rajoituspyrkimyksinä. Edelleen on nähtävissä, että taantumukselliset puoluejohdot pyrkivät rajoittamaan sellaisten edustajien pääsyä kunnallisiin elimiin, jotka lähtöasemiensa takia eivät ole aivan varmoja suurpääoman apureita kaikissa vaiheissa. Viimemainittuun pyritään mm. juuri uudistetulla kunnallisvaalilailla yhden nimen listoineen.

RASITUSTEN SIIRTÄMINEN KUNNILLE

Lakien mukaan kunnan on huolehdittava mm. laajasta sosiaalisesta huollosta ja muusta toiminnasta, joka selvästi kuuluisi valtion tehtäviin. Someron kunnassa, jonka v. 1953 talousarvio päättyy mk 152.524.540:—, on sosiaalihuoltoon, joka käsittää köyhäinhoidon, irtolais- ja alkoholistihuollon, lastensuojelun ym. sosiaalisen alan menoja merkitty määrärahoja kaikkiaan 26.297.000:—. Valtion osuus näiden menojen rahoituksessa on 1.647.000:—. Kunnan sosiaalisen huollon menoihin sisältyvät myös kansaneläkelain mukaiset lisäeläkkeet 2.100.000:— ja kunnan osuus vanhuusavustuksiin 3.100.000:—. Samaan luokkaan kuuluvat terveyden- ja sairaudenhoidon menot ovat 26.561.000:—. Valtiovalta tulee apuun talousarvion mukaan 2.015.000 markalla. Edelleen: opetus- ja sivistystoimi tulee maksamaan 40.192.240:—, josta valtion osuus on 25.944.200:—. Vähäisiä mutta samaa suuntaa osoittavia näiden rinnalla ovat sellaiset kuin kansanhuoltotoimi, johon kunnalta menee 45.000:— valtion osallistuessa kokonaisella 20.000 markalla ja asutustoimi, johon pannusta 197.000 markasta valtio maksaa niinikään 20.000 markkaa. Nämä ovat vain eräitä esimerkkejä, sillä tosiasiahan on, että lakien kautta on suurin piirtein koko kunnallinen toiminta sidottu, ja samalla myöskin määrätty kunnille raskaita maksuosuuksia, jotka maksatetaan pääasiassa kunnan työtätekevillä verojen muodossa. Samassa talousarviossa on veroilla koottavaksi jäänyt 103.092.340:—. Jo edellälueteltujen menojen siirtäminen valtiolle tietäisi somerolaisille veronmaksajille 54.219.040 markan verohelpotusta, kun näiden toimialojen "muut" tulot jäisivät ennalleen, 9.922.000 markaksi. Veroäyrien lukumäärä oli v. 1952 toimitetussa taksoituksessa (v. 1951 tuloista) 8.400.000 ja äyrin hinta 10 mk. Edellätehdyn laskelman osoittama verohelpotus tietäisi veroäyrin hinnan alenemista yli kuudella markalla, jos veroäyrimäärä olisi sama. Mitä tämä merkitsisi veronmaksajille, joiden suuri enemmistö jokaisessa maamme kunnassa on pientuloisia, voi jokainen kohdaltaan laskea. Esimerkkinä Someron kunta ei ole haettu eikä "tarkoituksenmukainen". Samat suhteet esiintyvät maamme kaikissa kunnissa ja varsinkin kaupungeissa vielä selvempinä. Samaan luokkaan kuuluvia työttömyyden aiheuttamia menoja ei ole otettu tässä huomioon, koska niitä on vaikeampi yksityiskohtaisesti ja markalleen kunnan talousarviosta osoittaa.

Näiden menojen siirtäminen valtiolle tietäisi valtion verotuksen nousua. Valtion veron asteetainen kohoaminen tulon suuruuden mukaan ja se, että valtio verottaa myös omaisuutta, merkitsisi kuitenkin jo nykyisen verotusjärjestelmän vallitessa huomattavaa verorasituksen siirtoa vähävaraisilta rikkaiden kannettavaksi. SKDLn eduskuntaryhmän verolakiesityksen hyväksyminen tehostaisi tätä edelleen ja vapauttaisi elämiseen välttämättömän tulon kokonaan verosta.

VALTION OSUUDEN VÄHENTÄMISSUUNNITELMIA

Suurporvaristo on apuriensa tukemana tehnyt useita esityksiä kuntien valtionavun supistamiseksi. Tuoreessa muistissa on viimeisimmän ns. teurastuskomitean ehdotukset. Komitea, joka toimi ent. sosialidemokraattisen rahaministeri Hiltusen puheenjohdolla, esitti varsin jyrkkiä supistuksia kuntien valtionavustuslakiin siitä huolimatta, että ne edelläesitetyn esimerkin valossa voidaan todeta jo nykyisellään mitättömiksi. Lähtemättä teurastuskomitean surullisen kuuluisaa esitystä tarkemmin selostamaan on sanottava, että sen osittainenkin toteuttaminen aiheuttaisi jokaisessa kunnassa verorasituksen nousua, jos siihen olisi mahdollisuuksia, mutta todennäköisesti sen seuraus olisi opetus-, sosiaalisen- sekä terveyden- ja sairaanhoidon nykyisenkin alhaisen tason painuminen kurjuustasolle. Kokonaisuudessaan sitä tuskin uskalletaan toimeenpanna, mutta varmaa on, että sitä koetetaan pala palalta syöttää kansan nieltäväksi. Vain työkansan joukkoesiintyminen kansandemokraattien päinvastaisten esitysten puolesta voi tässä suhteessa muuttaa tilannetta.

KUNNALLISEN KANSANVALLAN KAVENTAMINEN

Suurpääomapiirien taloudellisia suunnitelmia ja tulonsiirtojen

suorittamista työkansan vahingoksi helpotetaan, jos kunnallista kansanvaltaa supistetaan. Kansandemokraattisen kunnallispolitiikan aktivisoituminen ja tiivistyminen johdonmukaiseksi taisteluksi työtätekevien etujen puolesta ja työtätekevien yhä selvemmin sille antama kannatus on saanut taantumuspiirit etsimään keinoja sen vaikutuksen heikentämiseksi.

Tähän tähtäävää oli Helsingin kaupunginvaltuuston päätös puheenvuorojen rajoittamisesta valtuuston kokouksissa, joka päätös lainvastaisena kumottiin mutta joka lakialoitteella eduskunnassa koetettiin laillistaa. Takana olivat porvarit ja sosialidemokraatit. Sama tarkoitus oli Tampereen valtuuston päätöksillä, joilla poistettiin välikyselyoikeus valtuutetuilta, ja sillä, että kesken vuotta lopetettiin kunnallisten ilmoitusten julkaiseminen Hämeen Yhteistyössä. Kansandemokraattinen kunnallispolitiikka on tullut suurporvaristolle kiusalliseksi, koska se hyökätessään myös paljastaa asioiden todellisen sisällön ja tuo ne kuntalaisten tietoon, vieläpä on yhteistoiminnassa työtätekevien kuntalaisten kanssa. Valtuustoissa käydyt tiukat kamppailut ovat yhä enemmän kiinnittäneet kuntalaisten huomiota kunnallisiin asioihin ja johtaneet siihen, että nämä ovat yhä aktiivisemmin osallistuneet kunnalliseen toimintaan tekemällä aloitteita, esittämällä mielipiteensä eri kunnallisissa kysymyksissä kunnallisille elimille ja käsittelemällä niitä järjestöissään, jopa järjestöjen ulkopuolellakin. Kun taantumuksella ei ole avoimia lapuanajan keinoja käytettävissään, se käyttää samaan tähtääviä "laillisia" keinoja.

HYÖKKÄYKSIÄ KUNNALLISTA ITSEHALLINTOA VASTAAN

Valtiovallan avulla on kunnallista itsehallintoa typistetty monissa suhteissa. Kuntien oikeutta määrätä palveluksessaan olevien viranhaltijain ja muiden työntekijäin palkoista on rajoitettu ainakin, mitä tulee pienempipalkkaisiin. Käytännössä kyllä suuripalkkaisille järjestetään erikoisetuisuuksia henkilökohtaisilla lisillä ja asettamalla heitä sopimuspalkoille.

Häikäilemätöntä kunnallisen itsehallinnon loukkaamista esiintyi Kemin työläisenemmistöistä kaupunkia kohtaan, kun hallitus riisti siltä laillisen oikeuden nimittää työnvälitystoimiston johtajan ja työttömyyskortiston hoitajan, ja määräsi itse näihin virkoihin henkilöt. Perusteena oli, että näihin virkoihin pitää saada sellaiset henkilöt, jotka nauttivat sekä työnantajien että työntekijöiden luottamusta — ja niin toivotonta kuin tällaisen löytämisen luulisi olevan, valtiovalta todennäköisesti Kemi-yhtiön avulla ne löysi. Kemin työläisten luottamusta nämä herrat eivät kyllä nauti. Hallitus halusi varmistautua siitä, etteivät työttömyysasioita hoitavat viranomaiset missään tapauksessa toimisi yhteisymmärryksessä työttömien ja muiden työläisten kanssa. Olisi vaarallista, jos työläisenemmistöisen kaupungin työttömyyden torjunnasta tulisi kaikille maamme työtätekeville esimerkki, joka nykyistä selvemmin paljastaisi suurtyönantajien hyväksi tapahtuvan työttömyydellä keinottelun.

Tämä ei ole ainoa tapaus Kemissä. Kun valtuusto valitsi kaupungille sosiaalijohtajan, koetettiin valitun virkaanpääseminen estää kaikin keinoin, mutta tällä kertaa työläisten voimakas ja päättäväinen esiintyminen heidän luottamuksensa saavuttaneen sosiaalijohtajan puolesta johti siihen, että jarruttajat joutuivat nielemään häpeän ja valittu sosiaalijohtaja toimii tehtävässään työläisten joukkovoiman ja peräänantamattomuuden ansiosta.

Törkeimmin taantumus on hyökännyt tätä työläisenemmistöistä kuntaa vastaan. Pelko siitä että tällaisia kuntia tulee lisää, saa sen ponnistamaan voimiaan ja keksimään ajoissa uusia keinoja kunnallisen itsehallinnon typistämiseksi, koska kaikista rajoituksistaan huolimatta tämä itsehallinto, jos se yhdistyy kansanvallan mahdollisimman laajaan käyttöön, antaa tilaisuuden edes jonkin verran parantaa työtätekevien ihmisten asemaa ja elämää. Kansanvallan voimien kasvaminen johtaa myös ennen pitkää laajaan kuntien yhteiseen rintamaan sellaista valtiovaltaa vastaan, joka toimii suurpääoman käskyläisenä ja sen hyödyksi asettaa kunnat työkansan riiston välikappaleiksi.

KANSANDEMOKRAATTIEN KUNNALLISPOLITIIKAN TEHTÄVISTÄ

Nykyisessä tilanteessa ja v. 1948 kesän jälkeisen suuntauksen vallitessa kommunisteilla ja muilla kansandemokraateilla on kunnallisen toiminnan alalla tehtäviä, joiden merkitys ulottuu yli kuntien rajojen.

Kansandemokraattisen kunnallispolitiikan perusta ja lähtökohta on sama kuin koko demokraattisen liikkeen: toiminta rauhan, leivän ja kansanvallan puolesta, mutta siitä huolimatta toiminta ei voi rajoittua näihin yleispoliittisiin tunnuksiin.

IRTI SOTAVARUSTELUSTA

Kunnallisen toiminnan osuus sodanvastaisessa taistelussa ilmeni käytännössä erittäin selvänä silloin, kun kunnallisia elimiä koetettiin valjastaa sotavankkureitten eteen väestönsuojelun varjolla. Kansan vastustus, jota kommunistit ja kansandemokraatit johtivat, pakotti hallituksenkin peräätymään ja jättämään suojeluskuntien henkiinherättämisen tekemättä. Varmaa on kuitenkin, että ulkoapäin käskynsä saavat taantumuksen rengit eivät ole asiaansa kokonaan jättäneet. Ne hakevat uusia muotoja. Valppautta vaaditaan jatkuvasti, jotta heti ensimmäisten merkkien ilmetessä rauhanvoimat pystyvät entistä rohkeammin, selvemmin ja täydellisemmin tukahduttamaan kaikki sotaisten järjestelmien muodostamisyritykset.

TAISTELU VALTION HARJOITTAMAA KIRISTYSTÄ VASTAAN — KANSANVALLAN PUOLESTA

Kapitalistisen järjestelmän vallitessa voidaan puhua vain porvarillisesta kansanvallasta ja samanlaisesta kunnallisesta itsehallinnosta. Niiden rajoittuneisuudesta huolimatta kansandemokraattinen rintama taistelee niiden säilyttämisen ja laajentamisen puolesta. Se on johdonmukaista taistelua muilla toiminta-aloilla käytävän taistelun kanssa. Jokainen kansanvaltaan kohdistettu taantumuksen isku on isku työtätekevää kansaa ja sen oikeuksia vastaan. Jokainen valtiovallan antama määräys, joka työntää taloudellisia velvoituksia yleisluontoisista tehtävistä kuntien harteille, on kuntien työtätekevien jäsenten elintason alentamista. Ne tähtäävät aina köyhien auttamiseen köyhien kustannuksella — kurjuuden jakamiseen. Puolustaakseen suurpääoman etujen ajamistaan oikeistososialidemokraatit ovat kehittäneet kauniin teorian korkeiden verojen edullisuudesta: korkea vero on työläiselle eduksi, koska hän silloin muka saa jopa enemmän takaisin sosiaalisina etuina kuin mitä maksaa veroja. Vähänkin ajatteleva ihminen ta-

juaa tällaisen teorian mielettömyyden, sillä kunnallisverona kootusta summasta valtava osa menee kaikkea muuta kuin sosiaalisiin tarkoituksiin eikä tule koskaan takaisin. Päinvastoin — esim. Suomen satamiin syydetyt miljardit lämmittävät "sosiaalisesti" muutamia satamaruhtinaita.

KUNNALLISVEROA ON ALENNETTAVA TYÖKANSALTA

Vuodesta 1938 vuoteen 1952 veroäyrin hinta on noussut maalaiskunnissa 7:81 markasta 9:66 markkaan, kauppaloissa 7:30 markasta 12:40 markkaan ja kaupungeissa 7:66 markasta 13:68 markkaan. Tämä on seurausta vahingollisesta poliittisesta suuntauksesta ja yleisten menojen valtiolta kunnille siirtämisestä ja lisäämisestä. Samaan aikaan sosiaalisten menojen osuus kuntien talousarviossa on jatkuvasti suhteellisesti pienentynyt.

Tälle turmiolliselle kehitykselle on asetettava sulku. Se voidaan tehdä kansan yhteisin voimin kansandemokraattien esittämin keinoin. Kansalle on osoitettava kapitalistisen yhteiskunnan veron luonne — että

— vero on pakkoon nojaava rasitus,
— verotuksen pääasiallinen taakka lepää työläisten, talonpoikien ja keskikerrosten harteilla veron muodostuessa suurpääomalle häviävän pieneksi,
— verotuksen kautta saadut tulot muodostavat paitsi porvarillisen valtion hallintokoneiston ylläpitämiseen tarvittavia varoja myöskin ja yhä enenevässä määrin suurpääoman voittojen lähteen.

(Verotusolojemme uudistaminen. — SKDLn eduskuntaryhmän julkaisema kirjanen.)

Eroa kunnallisen ja valtion veron välillä ei ole, kun kysymyksessä on veron luonne ja olemus, koska kunta on valtion järjestelmään kuuluva erottamaton osa.

Kansandemokraattisen kunnallispolitiikan tehtävä työtätekevien verotaakan alentamisessa voi tapahtua vain käsittelemällä verokysymystä kokonaisuutena.

Ei ole kysymys vain veroäyrin tai ennakkoveroäyrin hinnasta sen enempää kuin siitä, saako ennakkoveroina suorittamistaan markoista joitakin takaisin vai joutuuko maksamaan lisää. Verotuksen painopiste tai ajankohta ei ole yksin missään näissä. Siihen kuuluvat erillisiltä toimituksilta näyttävät tekijät: kunnan talousarvio mahdollisine lisätalousarvioineen kaiken perustana ja ennakkoveroäyrin hinnan määrääminen suoranaisten veron pidätysten tai ennakkosuoritusten suuruuden määrääjänä. Apuna veron korkeana pitäjille ja sen korottajille on harkitun monimutkaiseksi asetettu lopullisen veroäyrin hinnan määrääminen, johon vielä vaikuttaa se, minkä prosentin mukaan valtio luovuttaa kunnalle vuoden varrella kuntalaisilta kootuista verovaroista. Ne eivät kuitenkaan koskaan ole perustekijöitä. Perustekijä on kunnan talousarvio ja vaikuttavin lisätekijä on se, miten veron suuruuteen ja siihen vaikuttaviin tekijöihin suhtaudutaan.

Koska kansandemokraattinen kunnallispolitiikka ajaa työtätekevien veron alentamista, ovat kansandemokraatit asettuneet mm. lisätalousarviota vastustamaan, ellei sen avulla ole nimenomaan pyritty alentamaan veroa. Kokemukset lisätalousarvioista ovat sanelleet tämän kannan. Samoin kansandemokraatit pitävät ennakkoveroäyrin hinnan alentamista välttämättömänä, koska sitä tietä on mahdollisuus toteuttaa pääasia, veron alentamistehtävä. Edelleen kansandemokraatit vaativat, että talousarviot on rakennettava alennetun ennakkoveroäyrin hinnan mukaan niin, ettei työtätekevien tarpeiden mukaisia määrärahoja vähennetä, eikä lopullista äyrinhintaa tarvitse korottaa, että taksoituksessa verotuksen painopistettä siirretään voimakkaasti suurpääoman puolelle ja että valtion on avustettava nykyistä tehokkaammin heikommassa taloudellisessa asemassa olevia kuntia. Tämä voidaan tehdä jo nykyisen järjestelmän oloissa odottamatta ratkaisevampia muutoksia lainsäädännössä, mutta vain työkansan omin voimin.

TYÖTTÖMYYS

Useana vuonna työttömyys on tuottanut suunnatonta kärsimystä työtätekeville ja tulee edessä olevana syys- ja talvikautena kaikesta päättäen saavuttamaan entistä laajemmat mittasuhteet. Yhdenmukaisesti SKP:n ja SKDL:n ohjelmien kanssa kansandemokraattinen kunnallispolitiikka on selvällä linjalla: työttömyyden kustannukset pois kuntien so. työttömien itsensä ja muiden työtätekevien harteilta suurpääoman ja valtion kannettaviksi. On päästävä noidankehästä, johon työttömyysmenojen ja yleisen sosiaalisen toiminnan asettaminen työkansan niskoille on johtanut ja joka on tehnyt monissa kunnissa asioiden kunnollisen hoitamisen mahdottomaksi ja ennenpitkää vie siihen kaikkialla. Vaikka kunnat kuinka yrittäisivät pinnistää voimansa kantaakseen niiden niskoille asetetun rasituksen, tulee seinä eteen, sillä työkansan kestokyvyllä on rajansa kuten sen kärsivällisyydelläkin.

Kunnallisen elämän alalla suoranaisimmin työkansan elintasoon vaikuttavien vero- ja työttömyyskysymysten rinnalla on monia muita yhtä tärkeitä tehtäviä. Asunto-, tontti-, tie-, koulu-, sairaala- ja monet muut asiat odottavat työkansan etujen mukaista ratkaisua. Verokysymyksen ratkaisu kansandemokraattien esityksen mukaisesti avaa mahdollisuudet myös siihen. Ennen sitä ne eivät koskaan tule kunnollisesti hoidetuiksi, koska on mahdotonta ja väärin tehdä se työtätekevien kustannuksella.

KANSANDEMOKRAATTISEN KUNNALLISPOLITIIKAN MAHDOLLISUUDET NYKYISISSÄ OLOISSA

Nykyisiin oloihin voidaan saada huomattavia parannuksia muuttamalla maan politiikkaa työtätekevien etujen mukaiseksi. Se vaikuttaisi suoranaisesti kunnalliseenkin toimintaan, koska, kuten jo nyt yleisesti tunnustetaan, valtiovallan määräävä vaikutus kuntiin on kiistaton. Tämän käsityksen yleistyminen nimenomaan työkansan keskuudessa on yksinomaan kansandemokraattien sitkeän selostustyön ansiota. Se on huomattu jo oikeistososialidemokraattienkin keskuudessa. Niinpä nimimerkki J:H-n (Janne Hakulinen?) valittaa Kansan Lehdessä 14/8 -53: "Näitä numeroita tarkastaessa joutuu surulla toteamaan, että laajojen joukkojen keskuudessa ei vieläkään riittävällä tavalla tajuta kunnallisen toiminnan merkitystä. Meillä ymmärretään kunnallinen toiminta vain osaksi valtiollista toimintaa ja seurauksena on mielenkiinnon väheneminen itse kunnallisiin kysymyksiin." Näin toteaa surullisena J. H-n. Asettelu on vain ihmeellinen: "ei vieläkään". Tosiasiahan on, että vasta viime aikoina kunnallinen toiminta on

laajemmissa piireissä ymmärretty osaksi valtiollista toimintaa. "Kunnalliset kysymykset" olisi nyt J. H:n mielestä kiireesti jälleen irroitettava omaan lokeroonsa, jotta ei paha politiikka pääsisi sotkemaan "parempien ihmisten" piirustuksia.

Maan politiikan muuttamiseen tähtäävän toiminnan rinnalla on välttämätöntä toimia kunnallisen elämän puitteissa erilaisten parannusten saamiseksi työtätekevien elämään. Siihen on mahdollisuuksia työtätekevien ja heidän edustajiensa ja kuntien yhteisvoimin.

YHTEISTOIMINNAN TARVE TUNNETAAN

Kunnallisvaalien edellä ovat kansandemokraattien aloitteesta suoritetut keskustelut ja neuvottelut osoittaneet, että tilanne työtätekevien yhteisen rintaman rakentamisessa on aivan toinen kuin vielä jokin aika sitten. Suurpääoman puristus on osoittanut myös monelle sosialidemokraattiselle työläiselle ja talonpojalle, että voimat on lopultakin koottava sitä vastaan. Itse sosialidemokraattisen puolueen johto tosin asettuu täysin kielteiselle kannalle yhteistoimintaan nähden, mutta sitä on pidettävä luonnollisena, koska yhteistoiminnan avulla kootut voimat suuntautuvat suurpääomaa, työläisluutnanttien isäntää vastaan. Kun SKDL teki kesäkuun lopulla tänä vuonna yhteistoimintatarjouksen sosialidemokraattiselle puolueelle, se sai vastauksen jossa ei sanallakaan kielletä yhteistoiminnan tarpeellisuutta, vaan epäämisen verhoksi turvaduttiin siihen, että syytettiin kansandemokraatteja sosialidemokraattien parjaamisesta. Edelleen koko puolueen johtokoneisto on ehkäisytoiminnassa yhteisrintaman rakentumista ja erikoisesti vaaliliittojen solmiamista vastaan. Kuvaavaa tilanteelle on, että laaja keskustelu yhteistoiminnasta on kaikkialla maassa tästä huolimatta virinnyt. Paikalliset sosialidemokraattiset työläiset ja talonpojat, vieläpä sellaisetkin, jotka itsekin pitivät vielä jokin aika sitten itseään "junttamiehinä", ovat varsin asiallisesti keskustelleet kansandemokraattien kanssa ja useimmiten tulleet johtopäätökseen, että yhteistoiminta olisi välttämätöntä. Tämä osoittaa selvää irtoamista puolueen oikeistojohdon politiikasta, joka on työtätekeville turmiollista. Se, että yleisesti ei tästä huolimatta ole synsynyt järjestöllisiä vaaliliittoja, johtuu yksinomaan sosdem. puoluejohdon äärimmäisen voimakkaasta painostuksesta, joka on tehnyt ratkaisevan askeleen ottamisen peloittavaksi, siirtänyt sitä. Kymmenet sosialidemokraatit ovat sensijaan yksityisina ja ryhminä solmineet vaaliliiton kansandemokraattien kanssa.

Yhteinen etu on tullut selväksi tosiasiaksi laajoille joukoille. Se on selvinnyt yhteisissä taisteluissa työttömyyskysymyksissä, maansaanti- ja purkuasioissa, pakkohuutokauppojen estämisessä, kamppailussa veron alentamiseksi ja monessa muussa jokaista työtätekevää yhtä kipeästi koskevassa kysymyksessä. Edelläolevissa yhteisissä taisteluissa tämä tietoisuus voimistuu jatkuvasti ja luo pohjan työtätekevien kestävälle yhteisrintamalle. Kunnan puitteissa esiintyvät kysymykset ovat useimmiten luonnollisena pohjana yhteistoiminnalle.

Kuten koko kunnallisessa toiminnassa on vain yksi työtätekevien etuja ajava ryhmä, kansandemokraattien ryhmä, samoin on edessäolevissa vaaleissa joka kunnassa vain yksi työkansan vaaliliitto — kansandemokraattien ja heidän kanssaan liittoutuneiden vaaliliitto. Se, että muissa vaaliliitoissa saattaa olla ja on ehdokkaita, jotka olisivat olleet valmiit solmimaan vaaliliiton kansandemokraattien kanssa, ei muuta tätä tosiasiaa, sillä ratkaisevalla hetkellä horjuminen vei heiltä mahdollisuuden sanoa olevansa horjumattomia työkansan etujen ajajia. Ratkaisevissa tilanteissa, joita on edessä paljon, ei voida luottaa muihin kuin niihin, jotka kaikissa vaiheissa johdonmukaisesti ja tinkimättömästi osoittavat olevansa työtätekevän kansan edustajia.

Kunnallinen toiminta on luokkien välistä taistelua. Mitä selvemmäksi tämä totuus tulee työkansalle, sitä ehdottomammin se vaatii edustajiaan toimimaan luokkansa etujen mukaisesti. Mitä voimakkaammaksi tämä vaatimus tulee, sitä väistämättömämmin muodostuu myös työläisten ja työtätekevien talonpoikien yhteisrintama.

Kirja-arvosteluja ja katsauksia

TUURE LEHÉN

NIIN SANOTTUA SOSIALISMIA

OLLI J. UOTI: *Talousjärjestelmä muuttuu.*
132 siv. Tammi.

Tämä vastaleivotun maisterin ensimmäiseltä julkiselta oppineisuuden näytteeltä vaikuttava kirjanen ei ansaitsisi lainkaan huomiota, ellei kaikkein korkein oikeistososialidemokraattinen taho mainostaisi sitä aivan käänteentekevänä sosialismin oppikirjana.

Itse Väinö Tanner omassa mahtavassa persoonassaan on vaivautunut laatimaan kirjasen takakanteen esittelyn sanoen sen sisältävän "suuren määrän sosialismin olemusta selventävää tietoa" ja suositellen sitä "jokaiselle, joka haluaa tulla johdatetuksi sosialismiin". Kaikesta näkyy, että Tanner onkin tämän tekeleen oikea isä. Hän on osoittanut aivan tavatonta touhukkuutta sen maailmaansaattamisessa. Hänen isyyttään ei todista ainoastaan hänen kirjoittamansa esittely, vaan myöskin kirjasen alkulause, jossa Tanneria kiitetään käsikirjoitukseen tehdyistä "useista arvokkaista huomautuksista", ts. suuntaa antavasta osallistumisesta kirjasen laatimiseen.

Tämä itsensä tannerilaisuuden pääjehun antama viimeinen voitelu on takeena siitä, että Uotin "Talousjärjestelmä muuttuu" edustaa sen sortin sosialismin viimeistä huutoa. Kun Tannerin tapainen kuuluisuus haluaa antaa meille johdatusta sosialismiin, niin se sosialismi ei ole ainakaan missään määrin vaarallinen kapitalistien ja

suurmaanomistajien luokkaeduille — ei siis myöskään kapitalisti ja suurmaanomistaja Väinö Tannerin luokkaeduille.

Tannerin "sosialismin" laatu tunnettiin jo vanhassa työväenliikkeessämme. Kunniallinen sosialidemokraatti Edvard Valpas totesi jo vuonna 1910 tuon niin sanotun sosialistin kuuluneen "stolypinilaismechelinläiseen liigaan". Sosialidemokraattisen puolueen pää-äänenkannattaja Työmies nimitti Tanneria milloin "sosialistiksi" (lainausmerkeissä), milloin sotasosialistiksi (ilman lainausmerkkejä).

Ken ei halua tuhlata rahaansa ikävästi kirjoitettuun ja kaikin puolin matalatasoiseen parjauspropagandasepustukseen, hänellä ei ole mitään syytä ostaa Uotin kirjasta. Pääsisältönä tässä tekeleessä, jonka alkulauseessa sanotaan, että "kirjanen ei ole tarkoitettu poliittiseksi taistelukirjoitukseksi", on marxilaisuuden ja sosialismin maiden ruokoton haukuskelu — kuten Tannerin suosittelemalta "johdatukselta sosialismiin" sopii odottaakin. Ken on viitsinyt seurata niitä niin sanottuja ajatuksia, joita kaikenkarvaiset "kommunismin hävittäjät" ovat viime vuosikymmeninä julki lausuneet, hänelle ei Uotin kirjanen sano kerrassaan mitään uutta. Miekkonen ei ole osannut keksiä edes uusia haukkumasanoja, vaan vetelee vanhoja tuttuja renkutuksia melkein sellaisinaan.

Saatuaan Väinö Tannerilta useita "arvokkaita huomautuksia" herra Uoti kertoilee vastaleivotun maisterin rajattomalla tietoviisaudella, kuinka "kehitys on tehnyt ne (Marxin opit) ehkä ratkaisevalta osaltaan vääriksi", kuinka Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden suunnitelmatalous "sivuuttaa sosialismin periaatteet, demokraattisen valtio- ja hallintojärjestelmän ja ihmisen henkilökohtaisen vapauden", kuinka kommunismi on "dogmaattista" ja "jäykän kaavamaista", kuinka se "ei jaksa ymmärtää tulevan kehityksen huomioonottamista", kuinka se "harjoittaa väkivaltapolitiikkaa", kuinka kansandemokratian maissa valmistutaan "maailmankommunismin aggressioihin" jne. jne. Sanalla sanoen: mitä tannerit röhkien edellä, sitä uotit kiljuen perässä.

Kiinnittämättä enempää huomiota noihin Uotin latelemiin hävyttömyyksiin koetamme etsiä hänen kirjastaan jotakin myönteistä, tutustua siihen niin sanottuun sosialismiin, johon hän meitä surullisenkuuluisan oppi-isänsä perässä johdattaa.

Perin laihaksi jää apajamme tässäkin suhteessa. Tekijä käyttää kyllä sellaisia sanoja kuin "sosialistinen suunnitelmatalous" ja "demokraattinen sosialismi". Ilmoittaapa hän meille sivulla 23, että "vapaassa maailmassa on kehitys kulkenut kohti demokraattista sosialismia". Mutta kun hänen pitäisi selittää, mitä se "demokraattinen sosialismi" on, niin siitäpä ei tulekaan mitään. Eikä tämä ole kummakaan, sillä eivähän sitä ole vielä tähän päivään mennessä osanneet selittää tannerilaisuuden pääprofeetatkaan. Puhuvat "demokraattisesta sosialismista" vain lämpimikseen. "Demokraattinen sosialismi" on pelkkä hokema, jolla ei ole mitään muuta tarkoitusta kuin Neuvostoliitossa toteutetun sosialismin leimaaminen epädemokraattiseksi. Saimmehan jo Uotilta tietää, että "demokraattinen sosialismi" on tulossa vain "vapaassa maailmassa".

Mutta pelko pois, Tanner ja muut kapitalistit! Ei se "demokraattinen sosialismi" tänne "vapaaseen maailmaan" niin äkkiä tule, että olisi syytä levottomuuteen. Siihen saattaa kulua vielä vaikka tuhansia vuosia, sillä ilmoittaahan herra Uoti kirjansa sivulla 99 seuraavaa:

"Nykyinen taloudellinen kehitysvaihe ja tosiasiallinen tilanne puhuvat selvää kieltä siitä, että länsimainen yhteiskuntamme ei ole vielä kypsä sosialistiseen suunnitelmatalouteen".

Kun herra Uoti "puolustaa" sosialismia "Tannerin arvokkaiden huomautusten" johdattamana, niin ainoa tarkoitus näkyy olevan saada joku uskomaan, että sosialismin toteuttaminen täällä syntisessä maailmassa ei tule kysymykseenkään. Se sosialismi, jota Neuvostoliitossa ja kansandemokratian maissa rakennetaan, ei kuulemma olekaan sosialismia. Eikä se herra Uotin "oikea sosialismikaan" voi toteutua, elleivät kapitalistit sitä toteuta. Sivulla 23 näet selitetään, että koko asia riippuu vain siitä, koska "valistunut porvaristo" suvaitsee järkiintyä ja tunnustaa "demokraattisen sosialismin" omakseen.

Turmeltumattomat työläiset tietävät, että sosialismin toteuttaminen edellyttää tuotannon avainasemien ottamista yhteiskunnan haltuun. Mutta herra Uoti opettaa:

"Valtiollinen vapaus ja vapaa puoluemuodostus on edellytys, jota ilman sosialismia ei voida toteuttaa" (siv. 29).

Merkitseekö tämä sitä, että herra Uoti ja isä Tanner olisivat huolissaan työläisten valtiollisesta vapaudesta? Olisikohan Väinö Tanner, joka on aina kannattanut terroristisia toimenpiteitä kommunistista puoluetta vastaan, tehnyt vanhoilla päivillään katumuksen ja parannuksen, ja hyväksyisi nyt työläistenkin "vapaan puoluemuodostuksen"? Mitä vielä! "Valtiollinen vapaus" merkitsee niin pienten kuin isojenkin tannereiden suussa ainoastaan sitä, ettei "omistavan luokan kansalaisvapauksia" saa loukata (sivu 31). "Vapaan puoluemuodostuksen" kannalla olevia tannereita surettaa ainoastaan se, että Neuvostoliitossa ei ole kapitalistiluokan puoluetta, mutta ei suinkaan se, että esim. Amerikan Yhdysvalloissa työväenpuolue on lain ulkopuolella.

Mutta onpa Uotin kirjasessa sentään jotakin "uuttakin": siinä annetaan lupa "luokkapolitiikan" ajamiseen. Mikä hurja vallan-

kumouksellinen askel, kun muistamme, kuinka loukkaantuneena tannerilaiset pomomiehet ovat olleet siitä, kun joku porvari on piruuttaan pyrkinyt leimaamaan sosialidemokraattisen puolueen luokkapuolueeksi ja kuinka pontevasti ne ovat esiintyneet kaikkinaista luokka-ajatteluakin vastaan!

Mutta älkää nyt sentään säikähtäkö, herrat kapitalistit, tätä tannereiden "luokkapolitiikkaa"! Pelleilyähän se vain on. Teidän rauhoittamiseksenne selitetään, että lupa "luokkapolitiikan" ajamiseen voidaan antaa vain "tietenkin sillä edellytyksellä, että luokkapolitiikka on järkevää" (siv. 35).

Ja sitten "järkevä luokkapoliitikko" Uoti opettaa, kuinka "on syytä pidättäytyä luokkapolitiikan vaatimuksista, jos on syytä olettaa, että pidättäytyminen saa aikaan sellaista taloudellista kokonaisnousua, joka aikanaan pysyvämmin heijastuu myös niiden luokkien elinmahdollisuuksiin ja elintasoon, joiden luokka-asianajajina sosialidemokraatit ovat".

Lorun loppu on se, että "luokka-asianajaja" Uoti kehoittaa työläisiä pidättäytymään "hetken luokkapoliittisista vaatimuksista" ja puolustamaan "kokonaisetua". Vanhan keljun pikkukierä oppipoika esiintyy tässä kohdassa todellisena humoristina — vastoin tahtoaan.

Herra Uoti osoittautuu myöskin valtio-oppineeksi. Hän näkyy tietävän, että tannerilaisen "luokka-asianajajan" tärkein tehtävä valtio-opin alalla on valtion luokkaluonteen suttaaminen. Uoti suorittaa tämän tehtävän jakamalla valtiot "turvallisuusvaltioihin" ja "hyvinvointivaltioihin". Kaikki tähänastiset valtiot porvarillista valtiota myöten ovat "turvallisuusvaltioita", koska ne kuulemma huolehtivat kansalaistensa turvallisuudesta (herra Uoti ei puhu tässä yhteydessä turvasäilöstä). Mitä taas "hyvinvointivaltioon" tulee, niin sitä ei vielä ole olemassa, sillä se on se Väinö Tannerin ja Olli J. Uotin tuleva "sosialistinen valtio".

Uotin ei onnistu salata lukijalta näiden tannerilaisten tulevaisuudenkaavailujen veijarimaisuutta. Hän tulee jo heti kirjasensa alkupuolella (siv. 17) pröystäilleeksi sillä tosiasialla, että eihän tannerilaisuudella voi ollakaan mitään ennakkonäkemystä yhteiskuunallisen kehityksen suunnasta. Hän lyö korvalle veijarimaisen utopistisia haihatteluja olemattomasta "demokraattisesta sosialismista" todistelemalla, kuinka sosialidemokraateilla "käytäntö on muovannut aatteen" eikä päinvastoin. Toisin sanoen, hän koettaa luoda jonkinlaista teoriattomuuden teoriaa ja periaatteettomuuden periaatetta. Hataruus, epäjohdonmukaisuus ja hämäryys ovat kirjasen huomattavimpia "avuja". Jos herra Uoti on halunnut antaa tannerilaisuuden uuden aatteellisen köyhyydentodistuksen, on myönnettävä hänen tässä tehtävässään täysin onnistuneen.

Aatteellista asevarastoa kartuttamaan

Puolueemme KK:n päätöslauselmassa 1—2. 8. 1953 sanotaan:

> **"Puolueemme edessä olevat suuret tehtävät antavat meille erikoisen aiheen ja velvoituksen tehostaa marxilais-leniniläisen teorian opiskelua ja laajentaa aatteellista kasvatustyötämme työkansan keskuudessa."**

Tämän päätöksen toteuttaminen merkitsee, että opiskelua on laajennettava myös puolueryhmissä tapahtuvaksi.

Eräiden puolueryhmien kokouksissa onkin jo opiskeltu esimerkiksi Stalinin teosta "Sosialismin taloudellisia ongelmia Neuvostoliitossa". Käytettävissä olevan aineiston puuttuminen on kuitenkin tuottanut vaikeuksia. Ryhmillä ja kaikilla yksityisillä jäsenillä ei ole tarvittavaa kirjallisuutta, ja "Kommunistiakaan", jossa olisi runsaasti monipuolista aineistoa, ei ole tullut aina säilytettyä ja talletettua.

Jotta saataisiin kootuksi ryhmäopiskelussa tarvittavaa aineistoa, olisi pyrittävä muodostamaan ryhmiin omia pieniä käsikirjastoja. Alkuna tälle olisi, että ryhmän jäsenet yhteisesti tilaavat "Kommunistin", joka säilytetään ryhmänvastaavan hallussa ja on kaikkien ryhmän jäsenten lainattavissa. "Kommunistin" kansineen tilaaminen ryhmän käsikirjastoon on välttämätön toimenpide ryhmäopiskelun kannalta. Lehtihän sisältää runsaasti arvokasta aineistoa marxilais-leniniläisen teorian ja poliittisen elämän eri aloilta ja on mitä sopivin pohja- ja lähdeteos opiskelulle. Myös aikaisempia vuosikertoja olisi syytä hankkia ja tallettaa.

Piiri- ja keskusjärjestöjen esittämä tunnus "Kommunisti jokaiselle ryhmänvastaavalle" on nyt muutettava sanoista todellisuudeksi. Se olisi samalla demokraattisten lehtien levikin lisäämistä.

MERKKIPÄIVIÄ

Syyskuu

1. 1939 Saksalaiset hyökkäsivät Puolaan.

3. 70 v. venäläisen kirjailijan I. Turgenjevin kuolemasta.

5. 1905 Venäläis-japanilainen sota päättyi.

9. 125 vuotta Leo Tolstoin syntymästä.

9. 1944 Bulgarian kansallispäivä.

9. 5 v. Korean Kansandemokraattisen Tasavallan julistamisesta.

15. 1947 Suomen rauhansopimuksen ratifioimiskirjat talletettiin Moskovassa.

18—20 1893 Ensimmäinen Suomen työväen edustajakokous Helsingissä.

19. 1944 solmittiin välirauha Suomen ja Neuvostoliiton kesken.

19. 1923 Työväenjärjestöjen Tiedonantaja alkoi ilmestyä Helsingissä.

28. 1864 I Internationale perustettiin Lontoossa.

SISÄLTÖ:

Yrjö Enne: Työkansan vaalivoitosta käänne politiikkaan 417

Eteenpäin kohti uusia taisteluja ja uusia voittoja! (SKP:n keskuskomitean päätöslauselma 1—2. 8. 1953) 422

SKP 35-vuotias 427

Aili Mäkinen: Arvokkaita opetuksia 428

Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue viisikymmenvuotias 436

Nestori Parkkari: Havaintoja puolueen jäsenten työstä joukkojärjestöissä 459

Lars Junttila: Työläisten taisteluyhtenäisyys on hyvinvoinnin, vapauden ja rauhan välttämätön edellytys 463

Toivo Aaltonen: Kunnallispoliittisia kysymyksiä IV 468

KIRJA-ARVOSTELUJA JA KATSAUKSIA:

Tuure Lehén: Niin sanottua sosialismia (Olli J. Uoti: Talousjärjestelmä muuttuu) 475

Jokainen puolueryhmä "Kommunistin" tilaajaksi 479

Toimitus ja konttori: Helsinki, Kotkankatu 9. Toimitus: puhelin 70 491/65, (päätoimittaja kotiin 493 204). Konttori: puhelin 70 491/14, suora johto 779 214. Postisiirtotilin n:o 78444.

Toimituskunta: Matti Janhunen (päätoimittaja), Sulo Suvanto, Tuure Lehen, Heikki Kuusinen, Aili Mäkinen, Eino Nevalainen.

Tilaushinnat: kotimaassa 1/1 vsk. 600:—, 1/2 vsk. 300:—, 1/4 vsk. 150:—, Ruotsiin, Tanskaan, Norjaan ja Islantiin 1/1 vsk. 720:—, 1/2 vsk. 360:—, 1/4 vsk. 180:—, muualle ulkomaille 1/1 vsk. 900:—, 1/2 vsk. 450:—. Irtonumerot mk 60:—.

OY VAKAVA AB

Os. Helsinki, Mikonkatu 7.

Puh. 28 502, 36 723, 31 549, 23 549.

Haarakonttorit:

Rovaniemi ..... puh. 2929
Vainikkala ..... „ 35
Turku ..... „ 16 653

Sähkeos. "Vakava"

KULJETUS- JA HUOLINTALIIKE

HELSINGIN HUOLINTA Oy

Os. Helsinki, Mikonkatu 7.

Puh. 60 131, 21 002.

Haarakonttori: Turussa, Puh. 16 653.

Sähkeos.: "Helta"

LAIVANSELVITYKSET HUOLINNAT

Kaikkien neuvosto-venäläisten ja puolalaisten kauppa-alusten pääasiamies Suomessa.

HERTELL & C:o Oy-Ab

Os. Helsinki, Mikonkatu 7.

RAHTAUS-, LAIVANSELVITYS- JA HUOLINTALIIKE

Laivojen osto ja myynti:
Puh. 30 564, 60 131.

Sähkeosoite: "Paultell"

☆ ☆ ☆

SATAMA HUOLINTA Oy

AHTAUSLIIKE

Helsinki, Mikonkatu 7.

Puh. 30 560.

Sähkeosoite: "Sata"

☆ ☆ ☆